

தாய் வீடு

THAIVEEDU

JUNE

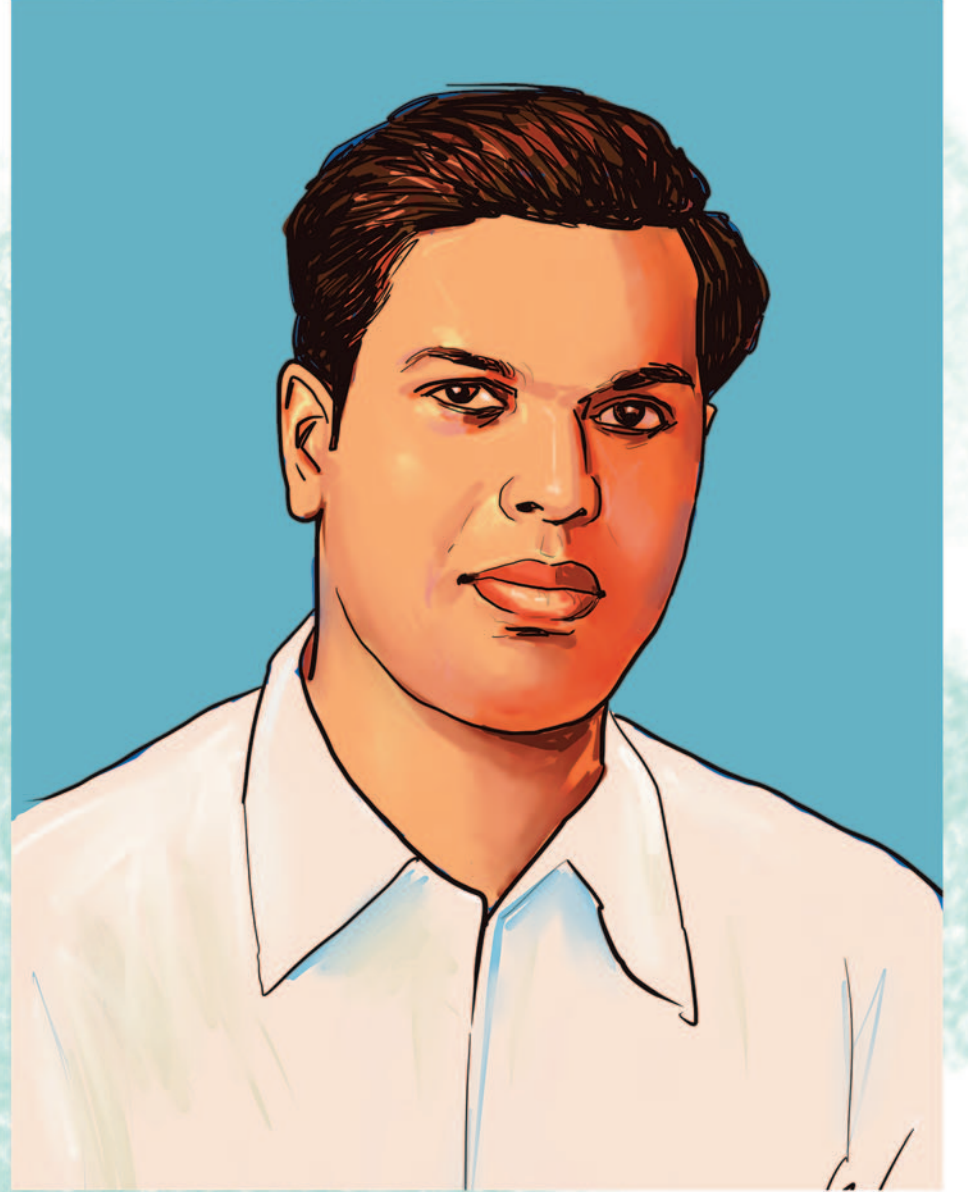
2021

ஜூன்

www.thaiveedu.com

மஹாகவி சிறப்பிதழ்

கீ.ரா. எனும்
அடையா நெடுங்கதவு

40 ஆண்டுகளாக
ளரியும் நினைவுகள்

மஹாகவி :

மீண்டும் தொடங்கும் மகேடு

- சேரன்

கிழமையில் ஒரு நாள் தமிழ்க் கடைக்கு நான் செல்வ தற்குச் சிறப்பான காரணம் ஏதாவது இருக்குமெனில் அது வல்லாரைக் கீரை. எப்பொழுதும் கிடைக்கும் எனும் உத்தரவாதமில்லைத்தான். விலையும் ஒரு பிடி ஏழு டொலர் களிலிருந்து ஒன்பது டொலர்கள் வரை ஆகும். அது கடையவரைப் பொறுத்தது. வல்லாரையை எப்போது நினைத்தாலும் சமைத்தாலும் கவிஞர் மஹாகவியின் நினைவுதான் தூக்கலாக மேலெழும். அவருக்குப் பிடித்த கீரை அது என்பது ஒன்று.

வல்லாரைக் கீரைக்கும் விலை கொடுத்து வாங்கும் வடித்தெடுத்த கவிதைக்குக் கொடுக்காது தூங்கும்

என்ற அவர் கவிதை வரிகள் மற்றது. வல்லாரைக் கீரையை இவ்வளவு விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டிய ஒரு காலம் வரும் என மஹாகவி எண்ணியிருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஆனால் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும் உயர்ந்த கவிதைச் சுவைப்புக்கும் அத்தகைய கவி நூல்களின் விற்பனைக்கும் இடையே இருக்கிற முரண்பாட்டை அவர் தெளிவாகவே அறிந்திருந்தார்.

மஹாகவி காலமாகி இந்த ஜூன் மாதத்துடன் ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. 'உயர் பதவியில் இருந்த ஏழை மனிதனாக', வாழ்

வேன் மடியும்வரை என்று பாடி அவ்வாறே வாழ்ந்து மடிந்த ஒரு உன்னதமான கவிஞரின் நினைவைக் கொண்டாடும், ஒரு சிறப்பு மலர் இது. அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும் ஈழத்தில் பெருமளவு கொண்டாடப்பட்ட கவிஞர் அவர். வயதில் இளையவர் எனினும் 'முத்த கவிஞர்' என அழைக்கப்பட்டவர். நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்து அக்குறுகிய காலத்தில் தமிழுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் அவர் வழங்கிய நற்கொடை அளப்பரிது. அந்த நற்கொடையின் சில பரிமாணங்களையும் அவர் தமிழையும் அவர் வாழ்வின் சில பகுதிகளையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்துக்கு நினைவூட்டிப் பதிவு செய்வதே இந்தச் சிறப்பு மலரின் நோக்கம்.

மஹாகவி காலமானபோது பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் எழுதிய அஞ்சலிக் கட்டுரையில் 'கவிதையே தன் ஆவியாக வாழ்ந்தவர் மஹாவி' எனக் குறிப்பிடுகிறார். 'நான் வளர்ந்த கருப்பை' என மஹாகவியைப் பாடியவர் கவி நுஃமான். 'மாண்பு மிகு பேரெழில்' எனத் தன் பாடலால் மஹாகவியை வர்ணித்தவர் மறைந்த கவிஞர் அரியாலையூர் ஐயாத்துரை. 'உங்களையும் உங்களைப் போற்றும் ஈழ இலக்கிய உலகின் தரத்தையும் தமிழ் நாடு அறியாதிருப்பது துயரம்' என எழுதியவர் தீபம் ஆசிரியரும் நாவலாசிரியருமான நா. பார்த்தசாரதி. மஹாகவியின் கவிதைகளை ஆரம்பத்தில் மஹாகவி என்ற பெயரில் கலைமகள் இதழில் வெளியிட மறுத்து, 'து.உருத்திரமூர்த்தி' எனும் பெயரில் வெளியிட்டவர் அதன் ஆசிரியர் கி.வா.ஐ என்ற கி.வா. ஐகந்நாதன். பிற்பாடு அந்த நிலைப் பாட்டை அவர் மாற்றி விட்டார்.

பாரதியும் பாரதிதாசனும் கலைவாணன் என்ற புனைபெயரில் எழுதி வந்த திருவாணைக்காவல் அப்புலிங்கமுமே மஹாகவியின் விருப்புக்குரிய கவிகள். கலைவாணனை இப்போதைய தமிழ்நாடு அறியாது.

இளவயதில் மஹாகவியின் வாழ்க்கை வறுமையும் சிக்கல்களும் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. இந்த மலரில் அவரது மருமகள் சுமதி பிரான்ஸில் இதனைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மஹாகவியின் தந்தை துரைசாமி ஒரு தவிர்காரர். இளவயதில் காலமாகி விட்டார். மஹாகவியின் மாமனார் (மஹாகவியின் மனைவி பத்மாசனியின் தந்தை) முத்தையாப் பண்டிதர் ஒரு நாயனக்காரர். யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ் பெற்ற பண்டிதர் சிவானந்தையர், தமிழறிஞரும் திருநெல்வேலி சைவ ஆசிரியர் கலாசாலையின் புகழ் பூத்த உப அதிபரும் 'மௌனத்தவமுனி' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவருமான பொ.கைலாசபதி ஆகியோரின் நெருங்கிய நண்பர். இவர்களின் நூல்களை இரவல் வாங்கிப் படித்தும் இவர்களோடு உறவாடியுமே பண்டிதர் தேர்வில் சித்தி பெற்று அளவெட்டி சதானந்த வித்தியாசாலையில் தமிழாசிரியராகக் கடமை செய்தவர் முத்தையாப் பண்டிதர். மஹாகவியின் கோடை நாடகத்தில் வருகிற பஞ்சையர் எனும் பாத்திரம் சிவானந்த ஐயர்தான். ஆசாரங்களையும் சாதியத்தையும் துறந்து மனிதமே வாழ்வின் அடிப்படை என்று வாழ்ந்தவர்கள் அவர்கள். உலகம் என்பது நாங்கள் உய்யக்கொண்டது. தமிழ் அறியாதோர் காதல் அறியமாட்டார் என்று கொண்டாடியவர்கள் அவர்கள். அந்த அடிநாதம்தான் மஹாகவியுடையதும்.

மஹாகவியின் கவிதைகளிலும் பாநாடகங்களிலும் காவியங்களிலும் இசைப்பாடல்களிலும் நெய்யப்பட்டிருக்கிற கிடக்கின்றன அவருடைய வாழ்க்கை நோக்கும் சிந்தனையும் மேதைமையும்.

'என் சிந்தனையைச் சின்ன மனிதருக்காய்ச் சிறிதாக்கத் தேவையில்லை' என்றும் 'வேருக்குள் உறுதி கொண்ட வேம்புகள் மனிதர்' என்றும் 'பிழையினைக் கடவுள் செய்தால் சரியாக்கல் மனிதர் வேலை' என்றும் 'இயற்கைப் பெருந்தாய் இதயத்தைப்' புரிந்து கொள்ளாது மனிதர்கள் உலகை நாசமாக்குகிறார்கள் என்றும் அறுபது ஆண்டுகள் முன்னரே பாடியவர் அவர். மானுடரின் அணு ஆயுதக் கண்டு பிடிப்புக்குப் பிற்பாடு இந்த தொல்லுலகை ஆள்கிற உரிமை நண்டுகளுக்குத் தான் இருக்கிறது என்று அவர் சொன்னார். மற்றவர் சொல்வதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் 'உன்பாட்டில் மலர்வாய் நீ. நான் என்பாட்டில் எழுதுகின்றேன்' என்று காட்டு மல்லிகையைப் பார்த்து மிகுந்த நேசத்துடன் சொன்னவர் அவர்.

பகலெலாம் வயலில் வேலை செய்து விட்டுப் பொழுது சாயும் நேரம் வீடு திரும்புகிற பெண்ணின் குரலாக அவர் பாடுகிறபோது,

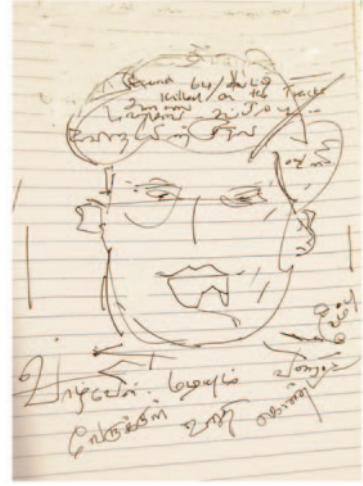
நான் பூத்த மல்லிகை அல்ல.
பாதம் புதிய பூவிதழ் அல்ல.
வேர்த்து எந் நாளுமே வேலை செய்வதால்
காய்த்த தோல் எனக்கு
என்கிறார்.

அந்தப் பெண்ணின் பெயர் வள்ளி. அவள் தொடர்ந்தும் சொல்கிறாள்:

நெல்லிடிக்குமாம். நீரிறைக்குமாம்.
புல் செதுக்குமாம் கைகள்.
அதனால் பொலிவு பெற்ற அவைகள்.
கல்லொடு ஒத்தது காரிகை உடல்,
வல் இடை. இடை -

அறுபத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மஹாகவி எழுதியது இந்தக் கவிதை.

ஒரு வகையில் கவிகளுக்கும் மஹாகவிகளுக்கும் உள்ள தர வேறுபாடு இதுதான்: யதார்த்தம் என எளிதாகச் சொல்லப்படும் உலக வழக்கிலிருந்துதான் எல்லாக் கவிகளும் தமது பட்டறிவையும் படிமங்களையும் ஒத்திசை, ஒவ்வா இசைகளையும் பெற்றுக் கொண்டாலும் அந்த வழக்கைப் புனைவு, ஆழ்ந்த தரிசனம், தொலைநோக்கு என்பவற்றுக்கூடாக நாடக வழக்காக அவர்கள்

புடமிடுகிறபோதுதான் கவிகள் மஹாகவிகளாவது சாத்தியமாகிறது. இந்த மதிப்பிட்டுக்குக் காலம் ஒரு சிறந்த அளவுகோல். மலைகளை மதிப்பிடச் சேய்மை இன்றியமையாதது. அந்த வகையில் துரைசாமி உருத்திரமூர்த்தி நம் காலத்தில் மேலெழுந்த ஒரு மஹாகவி. அவரின் பன்னிரண்டு நூல்கள் ஏற்கெனவே வெளியாகியிருந்தாலும் அவற்றில் பெரும்பாலானவை சுற்றில் இல்லை. நூலகம் இணையத்தளத்தில் மஹாகவியின் சில நூல்கள் கிடைக்கின்றன. அவரது ஐம்பதாவது நினைவு நாளை ஒட்டி அவருடைய படைப்புக்களாக, மஹாகவி காவியங்கள், மஹாகவி நாடகங்கள், மஹாகவி கவிதைகள் இந்த ஜன் மாதம் வெளியாகின்றன. யாழ்ப்பாணம் ஜீவநதி பதிப்பகமும் மஹாகவி நூல் வெளியீட்டுக் குழுவும் இணைந்து இந்த நூல்களை வெளியிடுகின்றன. மஹாகவியின் உற்ற நண்பரும் கவிஞரும் பேராசிரியருமான எம்.ஏ. நுஃமான் இந்த நூல்களைத் தொகுத்துள்ளார். நூலில் இடம்பெறும் மஹாகவி பற்றிய அவருடைய ஆழமான கட்டுரை ஒன்று இந்தச் சிறப்பிதழில் இடம் பெறுகிறது.

கவிதையை 'யாப்புக்குள் இருந்து யாழ் மீட்டுபவன்' என்று மஹாகவி சொல்வது வழக்கம். எனினும் 'பழைய பண்டிதர்களுக்கும் கோட்பாடுகளை விழுங்கி விட்டுச் செமித்துக் கொள்ள முடியாதவர்களுக்கும்' கவிதை உரியது அல்ல என்பது அவரது கருத்து. அந்தக் கருத்தை எதிரொலிப்பதான அவரது கவிதைகள் சிலவற்றையும் இந்த இதழில் நீங்கள் வாசிக்கலாம்.

சிறப்புக்கொரு புதிய சிகரத்தை அமைத்தவர் மஹாகவி. அவர் நினைவும் கவிதையும் சிந்தனையும் கற்பனையும் வாழ்வும் நமக்கு மேலும் வளம் சேர்க்கட்டும்.

cheran@thaiveedu.com

அப்பாவும் மஹாகவியும்

- ஓளவை விக்னேஸ்வரன்

அப்பாவைப் பற்றிய நினைவுகள் என்னிடம் அதிக மில்லை என்பது துயரம். வாய் திறந்தால் கவிதை போல எங்களுடைய சின்னத் தங்கம், குஞ்சு, கன்றுக்குட்டி, செல்லம் என வாயோயாமல் அழைத்து, அன்பைச் சொரிந்த எங்களுடைய அப்பாவை ஆறுவயதில் இழந்தேன். ஆனாலும் அப்பாவுடன் மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த காலங்கள் எமக்குப் பொற்காலம். இன்றும் நினைத்தால் இனிதாய் விரிவதாகவும் என் நினைவில் அழியாமல் இருக்கும் காலம் அது. எங்களைப் பொறுத்தவரை மட்டக்களப்பும் எங்களுடைய சொந்த ஊராகிவிட்டது. ஆனால் அப்பாவுக்கு மட்டக்களப்பில் இருந்து கொழும்புக்கு இடமாற்றம் வந்துவிட்டது. கொழும்பு வாழ்க்கை அப்பாவுக்கோ எங்களுக்கோ ஒரு போதுமே பிடித்த வாழ்க்கையாக இருந்ததில்லை. எனவே மட்டக்களப்பை விட்டுவிட்டுச் செல்வது பெரிய துயர் தருவதாக இருந்தது.

அப்பாவின் மண்ணிறக்கோடு போட்ட சாரமும், அவர் மடியில் சாரத்தில் இருந்து எந்த நேரமும் ஊஞ்சலாடும் கணங்களும் நினைவில் நிலைத்துவிட்டன. மட்டக்களப்பில் நாங்கள் இருந்த பெரிய அரசாங்க வீடு எந்த நேரமும் அப்பாவின் நண்பர்களால் நிறைந்திருக்கும். நுஃமான் மாமா, மௌனகுரு மாமா, சௌ மாமா (ஓவியர்), நீலாவணன் மாமா, தாசீசியஸ் மாமா, சிங்காரவேலு மாமா, ஃபாம் ஹவுஸ் மாமா (ஹாபிஸ் செய்யுது அகமது) என்று மாமாக்களும், அவர்களின் நண்பர்களின் குடும்பங்களுமாக எங்கள் வீடு எப்போதும் பொலிவாக இருக்கும்.

அம்மா எங்கள் ஐந்து பேரையும் கவனித்துக் கொண்டு, வரும் விருந்தினர்களையும் எவ்வளவு அன்பாகவும், அழகாகவும் உபசரித்தார் என்பதை நினைக்கும் போதெல்லாம் வியப்பாகவே இருக்கும். அம்மா தான் எங்கள் குடும்பத்தின் ஆணிவேர் என்றே இன்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மட்டக்களப்பின் வாழ்வை நாங்கள் எல்லோரும் சுவைத்தோம். சனி, ஞாயிறுகளில் பாசிக்குடா செல்வதும், அங்கு நாள் முழுவதும் கும்மாளமடிப்பதும், எங்கள் அப்பாவுடன் நாங்கள் மகிழ்ந்ததும் மட்டக்களப்பில் தான். அப்பாவின் இலக்கிய நண்பர்கள் எல்லோரும் எங்கள் குடும்ப உறவுகளாகமாறி, புதிய அருமையான ஓர் உலகம் எமக்குக் கிடைத்தது.

கொழும்புக்கு அப்பா இடமாற்றலாக சென்றபின் எப்படி வாழ்ந்தோம் என எனக்கு நினைவில்லை. சில மாதங்களாக இருக்கலாம். நகர வாழ்வின் நரகத்துள் உழன்றோம் என இப்போது நினைக்கிறேன்.

1971 ஜூன் 20ம் திகதி அப்பா கொழும்பு அரசினர் வைத்திய சாலையில் மாரடைப்பால் மறைந்தார். இரவு எட்டு மணிக்குச் செய்தி வந்தது. அடுத்த நாள் காலையிலேயே எம்மை புகையிரதத்தில் ஏற்றி எமது ஊரான அளவெட்டிக்கு உறவினர்களும், நண்பர்களும் அனுப்பிவிட்டார்கள். அப்பா கூடவராத முதல் ரயில் பயணம் அது. அப்பா இல்லாமல் ஊரில் வாழ்க்கை தொடங்கியது. நாங்கள் எல்லோரும் மகாஜனக் கல்லூரியில் மறுபடியும் சேர்க்கப்பட்டோம்.

நான் பத்தாம் தரம் படிக்கையில் அப்பாவின் கவிதைகளையும், நாடகங்களையும் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அப்போதுதான் மஹாகவியை அறியத் தொடங்கினேன். வாசிக்க, வாசிக்க பிரமிப்பு, ஏக்கமும் மனதைப் பற்றிக் கொள்ளும். நாம் அப்பாவையும், மஹாகவியையும் குறுகிய காலத்தில் இழந்துவிட்டோம் என்ற பாதிப்பை அப்போதுதான் ஆழமாக உணரத் தொடங்கினேன்.

மஹாகவியின் நினைவுகளைச் சுமந்தபடி, அவரின் கவிதைகளைப் போட்டிகளிலும், வானொலியிலும் கல்லூரியிலும் வேறு அரங்கங்களிலும் பாடினேன்.

மஹாகவியின் கவிதைகளின் ஓசையையும் தொனியும் எப்போதுமே புதுத்தெம்பையும், புத்துணர்ச்சியையும் எமக்குத் தந்தன. கவிதைகளின் பாடு பொருள் மனிதநேயத்தை என்னுள் விதைத்தது. சவால்

தன்னம்பிக்கையுடன் வாழ வேண்டும் என்ற பெரு முனைப்பை என்னுள் கிளர்த்தின அவர் கவிதைகள். ஏராளமானோர் சொல்லிச் சொல்லிக் களைத்தாலும் மஹாகவியின் இந்தப் பாடல் வரிகளைச் சொல்லாமல் விட முடியாது.

சிறுநண்டு மணல் மீது படம் ஒன்று கீறும்
சிலவேளை இதை வந்து கடல் கொண்டு போகும்.
கறி சோறு பொதியோடு தருகின்றபோதும்
கடல் மீது இவன் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

எறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார்
எது வந்ததெனின் என்ன அதை வென்று செல்வார்

இந்தக் கவிவரிகளும், 'வீடும் வெளியும்' எனும் அவரின் கவித் தொகையில் உள்ள 'சிறுபுல்' என்ற கவிதையும் இன்னும் பல கவிதைகளின் பாடுபொருளும் திருப்பித் திருப்பி வாசித்த பொழுது வாழ்வை எதிர்நோக்கும் வல்லமையை எனக்குத் தந்தன. மரணத்தைப் புறந்தள்ளும் வரிகளாக அவை இருந்தன.

அன்று பிறந்து
இன்று இறப்பதுள்
ஆயதன்று நம் மானிட வாழ்வு காண்.

அப்பனே மகனாகி
வளர்ந்து
உயிர் ஓய்தல் அற்று
உயர்வு ஒன்றினை
நாடலே உண்மை...

அம்மாவும் மஹாகவியின் கவிதைகளைத் திரும்பத் திரும்ப எனக்கு நினைவூட்டுவார். சொல்லிக் காட்டுவார். அவற்றுள் முக்கியமாக

மீண்டும் இவ் வையம் துலங்கப் பிறந்துள்ளார்
ஈண்டு எமக்கந்த ஓளவை

என்னும் வரிகள் இன்றுவரை என்னுள் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. இந்த வரிகள் நான் பிறந்த போது அவர் எழுதியவை.

1983ல் ஈழவிடுதலை இயக்கங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருந்த போது அவற்றில் இணைந்து வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற பெருமுனைப்பை எனக்குத் தந்தவற்றுள் மஹாகவியின் கவிதைகளுக்கும் பெரும் பங்குண்டு. பின்னர் ஈழ விடுதலை இயக்கங்களில் மானுட நேயத்துக்கும் விடுதலை என்ற ஆழ்ந்தகன்ற பண்புக்கும் எதிரான போக்குகள் மேலோங்கி எமது ஓர்மத்தையும் அறத்தையும் சிதைத்த போது எதிர்த்து கேள்வி கேட்கும் துணிவையும் மனவுறுதியையும் மஹாகவியின் கவிதைகள் எனக்குத் தந்தன. அவை மக்களின் இன்னல், துயர், வறுமை, தீண்டாமை பற்றிய சமூக அரசியலை கோடிட்டுக் காட்டின. மஹாகவியின் கவிதைகளை வாசிக்க, வாசிக்க அவற்றினுள் எப்போதும் இழையோடிக் கொண்டிருக்கும் மானுடநேயமும், தன்னம்பிக்கையும், எதிர்த்து நில், துணிந்து செய், சலிக்காது முன் செல் எனும் வீச்சு மிக்க அறமும் என் சிந்தனையிலும் செயற்பாடுகளிலும் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின.

1983ல் நான் கவிதை எழுதத் தொடங்கிய போது எனது கவிதைகளில் உள்ளார்ந்திருந்த நம்பிக்கை மஹாகவியிடமிருந்து எனக்குக் கடத்தப்பட்டிருக்கலாம் என நான் கருதுகிறேன். மஹாகவியின் பெருநிழலை நாங்கள் இழந்தாலும், அவர் கவிநிழலில் வாழ்கிறோம். அவர் கட்டியெழுப்பி 'நீழல்' என்று பெயர் சூட்டிய அழகிய வீட்டில் நேற்றிருந்தோம். இன்றும் இருக்கிறோம். இனியும் இருப்போம்.

avvai.v@thaiveedu.com

மஹாகவியின் வாழ்க்கை நோக்கு

- எம்.ஏ. நுஃமான்

மஹாகவி மறைந்து ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும் மறைந்த பிறகும் அவரது படைப்புகள் இதுவரை பதினொரு நூல்களாக வெளி வந்துள்ளன. வள்ளி, குறும்பா, கோடை, கண்மணியாள் காதை, வீடும் வெளியும், ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், இரு காவியங்கள், மஹாகவி கவிதைகள், மூன்று நாடகங்கள், பொருணூறு, ஆறு காவியங்கள் ஆகியன அவை. நூல் வடிவம் பெறவேண்டிய அவரது ஏனைய படைப்புகள் இந்த ஆண்டு வெளியாகின்றன.

ஆயினும், மஹாகவி பற்றி நம்மிடையே இன்னும் ஒரு முழுமையான விமர்சன முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பதும், அவர் பற்றிய சரியான பார்வை பரவலாக்கப்படவில்லை என்பதும் விசனிக்கத்தக்கதே. இப்பின்னணியில், இக்கட்டுரையில் மஹாகவியின் நூல் உருப்பெற்ற, உருப்பெறாத படைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரது வாழ்க்கை நோக்கைத் திரட்டிக் காண்பதற்கான ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

மஹாகவியின் படைப்புக்கள் பற்றி பின்வரும் மூன்று வினாக்களுக்கு விடை காண்பதன் மூலம் அவரது வாழ்க்கை நோக்கை - அவரது உள்ளடக்கத்தின் சாரம்சத்தை நாம் ஒருவாறு திரட்டிக் காணமுடியும்.

- சமூக அமைப்பின் எந்த தளத்தின் மீது அவரது பார்வை விழுந்திருக்கின்றது?
- அவரது படைப்புகளில் இழையோடுகின்ற பொதுத் தன்மைகள் யாவை?
- அவரது படைப்புகளில் ஆங்காங்கே வெளிப்படையாகத் தெரிகின்ற வாழ்க்கை பற்றிய கருத்தோட்டங்கள் எத்தகையன?

மஹாகவியின் படைப்புக்கள் அனைத்தையும் மொத்தமாக எடுத்து நோக்கினால் நாங்கள் சாதாரண பொதுமக்கள் என்று கருதும் கிராமப்புறத்து விவசாயிகள், நகரப் புறத்து வாழ்க்கைக்குப் பலியான ஏழைகள், மத்தியதர வர்க்கத்தினர் ஆகியோர் மீதே பெரும்பாலும் அவரது பார்வை விழுந்திருக்கின்றது என்பதைச் சுலபமாகக் காணலாம்.

நூற்றுக் கணக்கான அவரது கவிதைகளில் ஒரு கணிசமான தொகையும், அவர் எழுதிய பத்து நாடகங்களில் மேடைக்காக எழுதிய கோடை, முற்றிற்று, புதியதொரு வீடு ஆகியவையும் அவர் எழுதிய ஐந்து காவியங்களில் கல்லழகி, கந்தப்ப சபதம் தவிர சடங்கு, ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், கண்மணியாள் காதை ஆகியனவும் சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையை உள்எடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

பொதுவாக 1955க்குப் பிற்பட்ட மஹாகவியின் பெரும்பாலான கவிதைகளில் சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும், வாழ்க்கை முரண்பாடுகளும் அவற்றின் விளைவான மனித நடத்தைகளுமே சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். 55க்கும் - 60க்கும் இடையில் அவர் எழுதிய செத்துப் பிறந்த சிசு, மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு முதலிய கவிதைகளை உதாரணமாகக் காட்டலாம். நடப்பியல் வாழ்வில் இருந்து ஒதுங்கிச் சென்று கற்பனை உலகில் அவர் சஞ்சாரம் செய்யவில்லை என்பதையே இவை காட்டுகின்றன.

இன்னவை தாம் கவி எழுத ஏற்றபொருள் என்று பிறர் சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச் சொல்லாதீர், சோலை, கடல் மின்னல், முகில், தென்றலினை மறவுங்கள்! மீந்திருக்கும் இன்னல், உழைப்பு, ஏழ்மை, உயர்வு என்பவற்றைப் பாடுங்கள்

என்று 1951ல் மஹாகவி எழுதினார். 'நிகழ்காலச் செய்திகளையும் பிரச்சினைகளையும் கவிதையில் ஆண்டு அதனை இன்றைய யுகத்துக்கு இழுத்துவரல் அவசியமாகும்' என்று 1968லும் அவர் எழுதினார்.

இன்றைய காலத் திருக்கும் மனிதர்கள் இன்றைய காலத் தியங்கும் நோக்குகள் இன்றைய காலத் திழுப்புகள் எதிர்ப்புகள் இன்றைய காலத் திக்கட்டுக்கள்...

ஆகியவையே கவிதையில் இடம்பெற வேண்டும் என்று அவர் கருதினார். சுருக்கமாகச் சொல்வதனால் இலக்கியத்தினதும் கலைகளினதும் ஒரே ஊற்றுக்கண்ணான மனிதரது சமுதாய வாழ்வே மஹாகவியின் படைப்புக்களில் உள்ளடக்கமாகவும் உள்ளது. அவரது ஆரம்ப காலப் படைப்புகளில் சில புறநடைகள் உள்ளன. எனினும், அவரது அடிப்படை இதுவே. பெரும்பாலும் நடப்பியல் வாழ்வில் இருந்தே அவர் தன் படைப்புகளுக்கான கருப் பொருளைப் பெற்றார். தான் கண்டு அனுபவித்த வாழ்க்கையை அதன் முரண்பாடுகளை அவர் பிரதிபலித்தார்.

நடப்பியல் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவரது பெரும்பாலான படைப்புகளில் இழையோடுகின்ற பொதுத்தன்மைகளாக நாம் மூன்று அம்சங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

- ஆழமான மனிதாபிமானம்.
- வாழ்க்கையின் மீது ஓர் உறுதியான நம்பிக்கையும் வாழ வேண்டும் என்ற முனைப்பும்.
- சமூக ஏற்றத்தாழ்வின் மீதும் அதன் போலி ஆசாரங்கள் மீதும் எதிர்ப்பு.

இந்த மூன்று அம்சங்களும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபட்டதல்ல. பதிலாக உள்ளார்ந்த உறவுள்ள ஒன்றின் பகுதிகளேயாகும். மனிதர்களையும் வாழ்க்கையையும் நேசிப்பதும் மற்றவர்களின் இன்ப துன்பங்களில் அக்கறை காட்டலும், சமூக முரண்பாடுகளைக் களைந்து அதைச் சீரமைக்க விரும்புவதும் மனிதாபிமானத்தின் அம்சங்களேயாகும். அந்தவகையில் மஹாகவியை ஒரு மனிதாபி-மனி என்று அழைப்பது முற்றிலும் பொருந்தும்.

தமிழ் வழக்கிலே மனிதாபிமானம், மனிதாபிமானி ஆகிய சொற்கள் இடர் உறும் மனிதர்கள் மீது இரக்கமும் நேசபான்மையும் காட்டுவதையே பொதுவாகக் குறிக்கின்றன. மேலைத்தேச வழக்கிலே இவை இன்னும் விரிந்த பொருளைப் பெறுகின்றன. இயற்கை அத்த நம்பிக்கைகளையும் உண்மைகளையும் நிராகரித்து மனித இயற்கையின் அடிப்படையில் விழுமியங்களையும் மனித அனுபவத்தின் அடிப்படையில் உண்மைகளையும் காண்பவரையே மனிதாபிமானி என்ற சொல்லால் அழைக்கின்றனர். இந்த வரைவிலக்கணம் மஹாகவிக்கு மிகப் பொருத்தமாய் உள்ளதை நாம் காணலாம். இடர் உறும் மனிதர்கள் மீது அவர் காட்டும் இரக்கமும் நேசபான்மையும் அவரது பல கவிதைகளில் மிகத் துலக்கமாகத் தெரிகின்றன. 'வீடும் வெளியும்' தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள் இத்தகையன.

குறிப்பாக சீமாட்டி, விட்டமுதல், தேரும் திங்களும், நீருழவன், வீசாதீர், திருடாதே, செத்துப் பிறந்த சிசு, மற்றவர்க்காய்ப் பட்ட துயர் ஆகியன இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும். கஷ்டப்படும் சாதாரண மக்களையும் அவர்களது வாழ்க்கை நெரிசல்களையும் மிகுந்த அனுதாபத்துடன் இக்கவிதைகளில் மஹாகவி சித்திரிக்கின்றார். அதேவேளை, அவரது மிகப்பல படைப்புக்களில் இயற்கை அத்த நம்பிக்கைகளை மனித வல்லமையின் மீதுள்ள நம்பிக்கையினால் அவர் நிராகரிப்பதையும் நாம் காண்கின்றோம்.

வாழ்க்கையின் மீது ஓர் உறுதியான பற்றுதலும் வாழ வேண்டும் என்ற முனைப்பும் அவரது பெரும்பாலான படைப்புக்களில் பரவலாகக் காணப்படும் இரண்டாவது அம்சமாகும். இதே காரணத்தினால் விதியையும் கடவுளையும் மஹாகவி நிராகரிக்கின்றார்.

**அண்டங்கள் எல்லாம் அலுவல் படுதல்
கண்டு இங்கு உலகோர் கடவுள் பொருள் ஒன்று
உண்டொன்றிடுவார் அதை வான் உயரக்
கொண்டாடிடுவார் கோயில் களிலே.
இல்லாதது ஒன்றினையே இவர்கள்
கல்லாக் கிடுவார், உளனேல் கடவுள்
பொல்லான் அவனைப் புகழ்தல் பிழை என்று
எல்லாம் அடியேன் எதிர் வாதிடுவேன்?**

என்று 1954ல் மஹாகவி எழுதினார். இறைவனின் சித்தப்படியல்ல, வாழ்க்கை தன் பாட்டிலேயே போகின்றது என்ற பொருளில், 'தம் கருத்துப்படியன்று இறைவரோ தண்டவாளத்தின் மீதே செலுத்தினார்' என்று ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்திலும் அவர் எழுதினார். ஆகவே, வாழ்க்கையும் வாழும் முனைப்பும் முற்றிலும் மனிதரையே சார்ந்தது என்ற கருத்துக்கு அவர் வந்தார்.

**உன்னோடு மிக உலைகின்றதனால்
என்னத்தைக் கண்டனரோ இவரே
பொன்னின் பின்னோடிடும் இப் புவியின்
சின்னத் தனம் நீங்கியதோ சிறிதும்.
பொருள் மக்களிடைப் பொதுவாகிட நீ
அருள் செய்தனையோ? அதுதான் இலையே
ஒருபோதும் இனி உனை நம்பிடில், எம்
இருள் போய் அகலும் என நின் றுழலோம்**

என்ற கடவுளை நோக்கிய வரிகள் இதையே காட்டுகின்றன.

**பிழையினைக் கடவுள் செய்தால்
சரியாக்கல் மனிதன் வேலை**

என 'புதியதொரு வீடு' நாடகத்தில் மறைக்காடர் பேசுவதும்

இதையே காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கையும் வாழும் முனைப்பும் மனிதரைச் சார்ந்தது என்றப-
டியினால் விரக்தி, சோர்வு ஆகியவற்றுக்குப் பதிலாக முனைவு,
நம்பிக்கை என்பவற்றை அவர் ஆதாரமாகக் கொண்டார். சாவின்
மீது உள்ள பயத்தைக் களைய முயன்றார்.

**'காற்றினால் உலைக்கப்பட்டுக்
கழுத்தினைக் குனிந்து சாம்ப
நேற்றை மழைக்கு வந்த
நெடும்புல்லோ நாங்கள்...'**

**'வேருக்குள் உறுதி கொண்ட
வேம்புகள் மனிதர்...'**

**'உண்மை கொடிதே, உலகில் அதனோடு
போரிட்டு வாழப் புகுந்தோம் கலங்குவதோ
வீரிட்டு அலறி விழுந்து புலம்புவதோ
பார் எட்டுத் திக்காய்ப் பரந்து கிடக்கிறது'**

**'எறிகின்ற கடல் என்று
மனிதர்கள் அஞ்சார்
எது வந்த தெனின் என்ன
அதை வென்று சொல்வார்...'**

போன்ற வரிகளை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். சாவின்
மீது மனிதருக்கு உள்ள பயத்திற்கு ஒரு சமாதானமாகவும் தேறு
தலாகவும் மனிதர் சாவதில்லை என்ற கருத்துக்கு ஒரு புதிய
அழுத்தம் கொடுக்க முனைந்துள்ளார்.

**'அன்று பிறந்து இன்று இறப்பதுள்
ஆயதன்று நம் மானிட வாழ்வுகாண்
அப்பனே மகனாகி, உயிர் ஓய்தலற்று
உயர்வு ஒன்றினை நாடலே உண்மை'**

என்ற அவரது கருத்து முற்றிற்று என்ற நாடகத்திலும் ஒரு
சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்திலும் கலைவடிவம் பெற்றுள்ளது.
வாழ்வின் மீதுள்ள பற்றுதலின் ஓர் அம்சமே இது.

கவிஞர் முருகையன் மஹாகவியின் வாழ்க்கை நோக்குப் பற்றி
ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடுகையில் 'முரண்பாடுகளையும் இடர்ப்பாடு
களையும் கண்டாலும் காணாத மாதிரி விடுத்து இதுதான் உலக
இயல்பு, ஏதோ ஏலுமானவரை சமாளிக்க முயல்வோம் என்ற பார்
வைதான் இவரது படைப்புக்கள் பலவற்றில் ஊடோடி நிற்பது'
என்றும், 'உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே ஏற்றுக் கொண்டு
அந்த உலகத்தில் இயலுமானவரை சுலபமான ஒரு பாதையில்
நடந்து செல்கையில் கைக்கு எட்டும் சுகானுபவங்களை நுகர்ந்து
ஈடுபடும் ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவம் இவரது கவிதைகளில் பின்பு
லமாக உள்ளது' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முருகையன் என்ன அடிப்படையில் இந்த கருத்துக்கு வந்தார்
என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், நாம் இதுவரை பார்த்த மஹா
கவியின் வரிகளே இக்கூற்றுத் தவறானது என்பதைக் காட்டப்
போதுமானவை என்று நினைக்கின்றேன். மஹாகவி பெரும்பாலும்
சாதாரண மக்களின் நடப்பியல் வாழ்க்கையைத் தன் படைப்புக்
கருவாகக் கொள்ளும் எவரும் சமூக முரண்பாடுகளைப்
பிரதிபலிக்காமல் - கண்டும் காணாதது போல் ஒதுங்கிச் செல்ல
முடியாது. அத்தகைய கலைஞரின் படைப்புகளில் விரும்பியோ,
விரும்பாமலோ, பிரக்கஞ் பூர்வமாகவோ பிரக்கஞ் பூர்வமற்றோ
அவை பிரதிபலிக்கப்படவே செய்யும். அது யதார்த்த நெறியின்
முக்கிய பண்பு ஆகும்.

நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தின் சார்பில் நின்ற பால்சாக்கும், கிறிஸ்
தவ ஆன்மீகவாதியான டால்ஸ்டாயும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கு
அல்ல என்பதையும் நாம் அறிவோம்.

அந்த வகையில், மஹாகவியின் முக்கியமான படைப்புக்கள்
அனைத்திலும் சமூக முரண்பாடுகள் மீதும் அதன் போலி ஆசா

ரங்கள் மீதும் எதிர்ப்புணர்ச்சியும் அவற்றைக் களைய வேண்டும் என்ற விருப்பும் சில இடங்களில் வெளிப்படையாகவும் சில இடங்களில் பின்புலமாகவும் தெரிவதை நாம் காணலாம். 60-க்கு முந்திய அவரது பல தனிப்பாடல்களில் இந்த எதிர்ப்புணர்ச்சியும் சமூக முரண்பாடுகளுடன் ஒத்தியங்க முடியாத மனப்பாங்கும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இம்மானிடர், இனம் உய்ய வழி உண்டோ, மடிகிறோம், இயற்கைப் பெருந்தாய் இதயம், கடவுளே முதலிய கவிதைகள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும். சீமாட்டி, செத்துப் பிறந்த சிசு, விட்டமுதல், நீருழவன், திருட்டு, தேரும் திங்களும் போன்ற கவிதைகளில் மனித வாழ்வின் நெரிசலும், முரண்பாடுகளும், மோதலும் தெளிவான சித்திரங்களாகத் தீட்டப்படுகின்றன. மனித வாழ்வு ஏன் இவ்வாறு அவலமாக இருக்க வேண்டும்? என்ற கேள்வியே இப்படைப்புகளின் அடிப்படைத் தொனியாகும். இந்த அவலம் களையப்பட வேண்டும் என்ற தூண்டுதலே அவற்றின் பின்புலத்தில் அழுத்தப்படுகின்றது.

சடங்கு, கோடை, கண்மணியாள் காதை ஆகிய 60-க்குப் பிந்திய மஹாகவியின் பெரும் படைப்புக்களில் சமூக முரண்பாடுகளே பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன. தன் திருமணத்துக்கு எந்தவித எதிர்பார்ப்புமில்லாத போதும் போலியான சடங்காசாரங்களுக்குக் கட்டுப்பட விரும்பாது தனது காதலியுடன் வன்னிப் பகுதிக்கு இடம்பெயர்ந்து செல்லும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்து இளைஞனின் கதையைக் கூறுகின்றது சடங்கு. கோடை, ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்கள் தோற்றுவித்த புதிய நாகரிகத்துக்கும் பழைய விழுமியங்களுக்கும் இடையே தோன்றிய முரண்பாடுகளைச் சித்திரிப்பது. கண்மணியாள் காதை சமுதாய மூடத்தனங்களையும் சாதிக் கொடுமைகளையும் பற்றிய ஒரு துன்பியல் காவியம். இவை எல்லாம் உலகத்தை உள்ளபடி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற மனோபாவத்தைக் காட்டவில்லை. சமூக முரண்பாடுகளையும் இடர்பாடுகளையும் கண்டும் காணாதது போல் மஹாகவி இருந்தார் என்பதற்கு அவரது படைப்புக்களில் எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை.

மஹாகவி சமூக முரண்பாடுகள் பற்றிய தன் உணர்வுகளை தன் படைப்புக்களில் காட்சியனுபவ வெளிப்பாடுகள் மூலம் மட்டுமன்றி, கருத்துநிலையிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 'பாதி உலகை மறுபாதி நின்றுமூலும் சேதியைக் காணார். செழும் சிந்தனையற்றார், காதலோ காதல் கவிதைகளோ கட்டுவதில் போதைக் கழிக்கும் பொடியன்' என்று முரண்பாடுகளைக் காண மறுக்கும் கவிஞர்களை அவர் சாடுகின்றார் 'பிறர் உழைப்பில் பிழைத்தல்' என்ற கவிதையில் அவர் பின்வரும் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றார்.

**சுற்றம்போல் சேர்ந்து சுய உழைப்பைப் பங்கிட்டு
நிற்றலே வைய நிலை
இந்த நிலைமை இடறப் பிறந்தவரை
நிந்தித்து நீறு படுத்து
உட்கார்ந்து மற்றோர் உழைப்பிற் பிழைப்பவனின்
நிட்டுரம் நீக்கு நிலத்து
சுரண்டு வோர்க் கஞ்சிச் சுருண்டு கிடவேல்
திரண்டுபோய் நீதி பெறும்
எதுவும் எவர்க்கும் பொது என்று பெற்றால்
அதுவன்றோ வைத் தறம்**

இவை எல்லாம் அடிப்படையில் சமுதாய மாற்றம் வேண்டும் என்ற மஹாகவியின் விருப்பத்தையே காட்டுகின்றன. தப்பிச் செல்லும் மனோபாவத்தைக் காட்டவில்லை. ஆனால், இந்த மாற்றத்துக்கான வழிமுறைகள் என்ன என்பது பற்றிய எவ்வித தெளிவான சிந்தனையும் அவரிடம் காணப்படவில்லை. அந்தவகைப்பட்ட அரசியல் சித்தாந்தம் எதையும் அவர் கொண்டிருக்கவில்லை. எப்போதும் இயக்க பூர்வமான நடவடிக்கைகளிலிருந்து அவர் தனித்தே நின்றார். ஆயினும், தனது இயல்பான மனிதாபிமான உணர்வு நிலைக்குட்பட்டு கஷ்டப்படும் சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை நெரிசலுக்குக் கலைவடிவம் கொடுத்தார். ஓய்தல் அற்று உய்வு ஒன்றினை நாடும் வேட்கையை அதில் அவர் அழுத்தினார். அதுவே மஹாகவியின் தனித்துவம் ஆகும்.

nuhman@thaiveedu.com

சாந்தமும் சந்தமும் சந்தித்த சாதாரண மனிதன்

மஹாகவியின் இரு நாடகங்கள்

- ஞானம் லெம்பட்

அவர் மறைந்து ஐம்பது ஆண்டுகள்!. ஆனால், ஐந்து ஆண்டு கள் போலவே இன்னும் உள்ளது.

பத்திரிகை ஒன்றில் வந்த அவரது கவிதை கண்டு, மனம் மகிழ்ந்து, அவருக்கு ஒரு குறிப்பை, 'போஸ்ட்காட்டில் நான் வரைந்தனுப்பினேன். அவர் மன்னார் கச்சேரிக்கு மாவட்டக் காணி அதிகாரியாக வந்த போது, கச்சேரி ஊழியர் ஒருவர் மூலம் என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகச் செய்தி அனுப்பினார். செய்தி கொண்டு வந்தவர் இதை என் ஐயாவிடம் சொல்ல, கச்சேரி உயர் அதிகாரி பள்ளி மாணவனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றால் 'இவன் ஏதோ வம்பு செய்திருப்பான் என நினைத்து (சிறிது பயத்துடன்) இல்லை, இல்லை... நானே இவனைக் கூட்டி வருவேன்' என்று சொல்லி வந்தவரை அனுப்பி வைத்தார். மனதில் பயத்துடனும், என்னில் கோபத்துடனும் என்னைக் கூட்டிச் சென்றார் மன்னார் கச்சேரிக்கு. ஐயாவுக்கோ யோசனை பல. கச்சேரியில் விசாரித்து அவரது கந்தோர் வாயிலில் போய் நின்றோம். உதவி ஆள் ஒருவருடன் கதைத்தபடி, காகிதக் கோவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த அவர் 'என்ன வேணும்' என்ற பார்வையை வீசி, தன் தலையை 'வாங்கோ' என்று ஆட்டினார். 'நீங்க இவனைப் பார்க்க வேணும் எண்டியளாம்' என்றார் என் ஐயா. தன் நெற்றியைச் சுருக்கி 'உன்னையா' என்பது போல் எம்மைப் பார்த்து 'வாங்கோ' எண்டார். கந்தோர் உள்ளே போன எம்மிடம் 'சொல்லுங்கோ' எண்டார். என் ஐயா கோபங்கொண்ட பார்வையை என் மீது வீசினார். பயத்துடன் 'நான் ஞானம் லெம்பட்' என்றேன். கதிரையில் இருந்து எழும்பி 'ஓ' என்று நீண்ட சிரிப்புடன் கதிரையைச் காட்டி 'இருங்கோ' எண்டார். அவரோ பெரிய அதிகாரி. நானோ விலாச மில்லாத பள்ளிப்பயல். எனக்கு மெல்லிய நடுக்கம்.

அவரது மேசையோரமாய் இருந்த தோல்பையிலிருந்து ஒரு 'போஸ்ட் காட்டை' எடுத்து என் ஐயாவிடம் காட்டி, 'இதனால் தான் இவரைத் தேடினேன்' என்றார் எனது நடுக்கம் இன்னும் கூடியது. ஐயா கோபமாக என்னைப் பார்த்தார். என் ஐயாவின் நோக்கறிந்த அவர், அவருக்கே உரிய நளிணத்துடன் 'உங்கள் மகன் எனக்களித்த சேட்டிபிக்கற்' என்றார். 'இவன் என்னடா எழுதியிருப்பான்' என்ற பார்வையுடன் என்னைப் பார்த்த ஐயாவிடம் மஹாகவி சொன்னார் 'என் கவிதையை ரசித்து உங்கள் மகன் எழுதிய கடிதம்' என்றார். என் ஐயாவின் முகம் சிரிக்க, என் நடுக்கம் நீங்கியது. இதுவே எமது முதற் சந்திப்பு.

எம் சுகம் விசாரித்து 'ரீ குடிப்போம் என்று மணியை அடித்தார். வந்தவரிடம் மூன்று விரலைக் காட்டி, மூன்று 'பிளென் ரீ' கொண்டு வாறிங்களே' என்றார்.

பெரிய சிரிப்புடன் 'அப்போ எப்பிடி இருக்கிறீங்க... என்ன செய்திங்க...' என்ற உரையாடலுடன், மேசையிலிருந்த கோவையொன்றில் சிறு குறிப்பு எழுதி முடி விட்டு என்னைப் பார்த்து புன்முறுவலுடன் 'உங்க சிறு குறிப்புக்கு நன்றி' என்றவர் திடீரென

**'கல்லடுக்கி மேலே கனத்த உருளைகளைச்
செல்லவிட்டு செல்லவிட்டு செப்பனிட்ட
நல்லதொரு வீதி'**

என்று சிரித்தார், நீண்டதொரு பார்வை என் மீது விட்டார், அது 'ஞாபகம் இருக்கா' என்ற பார்வை, நானும் சிரிப்புடன்

**'அதனில் வெகுண்டோடும் வண்டிகளில்
மோதி நடப்போர் முடிவெய்தும்
தீது கல, இட்ட நடைப்பாதை' என்றேன்.**

பெரிய சத்தமாகச் சிரித்து விட்டு

**'ஆழம் புதைத்த அறம்போல்
முளைத் தெழுந்தாய்
வாழ உனக் கென் வாழ்த்து'**

என்றார். இது என்னை வாழ்த்த அவரது 'சிறுபுல்' என்ற கவிதையின் மாற்றப்பட்ட வரிகள். ஆனால் உண்மையாகக் கவிதை முடிவது...

**'ஆழம் புதைத்த அறம்போல்
முளைத்தெழுந்தாள்
வாழ அவளுக்கென வாழ்த்து' என்று.**

இதுவே அவரது 'சிறுபுல்' தந்த அறிமுகம். அன்று அவர் தந்த 'பிளெயின் ரீ' என் நெஞ்சில் இன்னும் இனிக்கிறது.

நான் பிறக்கும் முன்பே ஈழத்துக் கவிதை உலகை ஆட்சி செய்தவர். ஈழத்துக் கவிதை மரம் ஆழமாக, உறுதியாக வேரோடி, விசாலமாகச் கிளை பரப்பி இருக்க காரணமான முன்னோடி. ஆனால் கலாநிதி கைலாசபதியாலும், அவரது சீடர்கள் சிலராலும் (முற்போக்கு அணியினர்) நிராகரிக்கப்பட்டவர்.

**'கொண்டேன், கொடுக்கிறேன்
கொள்ளாவிட்டால் என்ன
கோதைப் பழமென் போர்
குறைகள் கண்டால் என்ன?**

என வீரியத்துடன் கவிதை சொல்லி அவர்கள் எல்லோரையும் திணறடித்தவர்.

வாழ்வுமீது அதீத பற்றுக் கொண்ட இவரது பார்வை எப்பொழுதும் சமூக அமைப்பில் சாதாரண மக்கள் மீதே இருந்து வந்திருக்கிறது. சாதாரண மனிதர்கள் பற்றிய சரித்திரங்களையே தமது நாடகக் கருவாகக் கொண்டுள்ளார். கோடை, புதியதொரு வீடு, முற்றிற்று ஆகிய மேடை நாடகங்கள் மிகச் சாதாரண மக்களின் வாழ்வு நிகழ்வுகள், அவர்களது வாழ்க்கை முறைகள், அவர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்கள், நிந்தனைகள், தீர்வுகள் என்பற்றைப் பகைப்புலனாகக் கொண்டவை. வாழ்வு துயர் நிறைந்தது என்பதை அறிந்தும் அது மகிழ்வும், இனிமையும் கொண்டவை என்பதையே தமது நாடகங்களில் கொண்டு வந்தவர்.

இவர்மீது சிலரால் வைக்கப்பட்ட 'குற்றச்சாட்டு' இவர் முற்போக்

காளர் அல்லர் என்பது. அதாவது மார்க்சீயக் கருத்துகளை தமது படைப்புகளில் கொண்டு வரவில்லையென்பது.

இவர் கூறியதெல்லாம் மனித வரலாறு, சமூக வளர்ச்சி, அதன் மாற்றங்கள் என்பனவே.

இங்கு மார்க்சியம் பற்றி கலாநிதி சிவதம்பி கூறும் ஒரு கருத்து நோக்கற்பாலது. 'சமூகவியலின் வளர்ச்சியிலேயே மார்க்சியத்துக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. மார்க்சியம் கூறும் சமூக வரலாறு உண்மையில் வரலாற்றுச் சமூகவியலினுள் வருவது. மனித வளர்ச்சியை, வரலாற்றை, சமூக இயக்கத்தை நாம் தனிமனிதர்களாக (தனித்தனி மனிதர்களாக) இருக்கும் அதே வேளையில், ஒட்டுமொத்தமான ஒரு விடயப்பொருளாகப் பார்க்கும் ஆற்றலை மார்க்சியம் தருகிறது.' (கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி யாழ்ப்பாணம் சமூகம், பண்பாடு, கருத்து நிலை. பக்: XII)

பொதுவாக நாடகங்களின் கதை அமைப்பு, ரசனை, தனித்துவம் என்பவற்றைக் கொண்டு நாடகங்களை இரு பெரும் பிரிவினாள் அடக்கலாம்.

- நவீன நாடகங்கள்.
- மரபுவழி நாடகங்கள்.

மஹாகவியின் நாடகங்கள் நவீன நாடகங்கள் என்ற பிரிவுகள் வருவது.

ஈழத்தில் கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பார்சி நாடகங்கள் மத்திய தர மக்களுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டவை. எனினும் இவற்றில் சமூக, தேசியப் பிரச்சினைகள் ஆராயப்படவில்லை.

1936களில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களினால் பல்கலைக்கழக அரங்குகளில் குடும்ப, சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்ட நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன.

1956ம் ஆண்டு இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் காரணமாக சிங்கள நாடகங்கள் தேசியக் கொள்கைகளை அடிப்படையாக வைத்துத் தயாரிக்கப்பட்டன.

அதேவேளை, அவற்றிற்குச் சமாந்திரமாக மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களும் சிங்கள நாடக மேடையில் பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திற்று. இதன் தாக்கம் தமிழ் நாடகங்களையும் பாதிக்கத் தொடங்கிற்று. இதன் காரணமாகத் தமிழில் நான்கு வகையான நாடகங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. அவையாவன:

- தமிழ்பேசும் மக்களின் சமூகப் பிரச்சினைகள் சார்ந்தவை.
- யாழ்ப்பாண மக்களை மையமாகக் கொண்டு அவர்களது பிரதேச மொழிகொண்டு எழுதப்பட்டவை.
- சரித்திர இதிகாச நாடகங்கள்.
- மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள்.

சிங்கள நாடகங்களின் தாக்கங்களினாலும், கொழும்பில் பெற்ற நாடகம் பற்றிய அறிவாலும் சுஹைர் கமீது, தாச்சியல், சுந்தரலிங்கம் போன்றோர் பல காத்திரமான நாடகங்களைத் தயாரித்தனர். இவற்றில் முருகையனின் கடுழியம், சிவானந்தனின் காலம் சிவக்கிறது, சுந்தரலிங்கத்தின் அபசுரம், மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு என்பன முக்கியமானவையாகும்.

மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகியன பா(கவிதை) நாடகங்களாகும்.

இது எளிமையான பேச்சோசையில் எழுதப்பட்ட கவிதை நாடகம். இவரது மூன்று மேடை நாடகங்களில் கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகியனவே மேடையேற்றும் கண்டமையால் அவை இரண்டுமே இங்கு ஆய்வுக்கு உள்ளாகின.

1962ல் முருகையனால் எழுதப்பட்டு, கலாநிதி சிவத்தம்பியால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட 'குற்றம் குற்றமே' என்ற கவிதை நாடகமே முதல் மேடையேற்றம் பெற்ற நாடகமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து நீலாவணனின் 'மழைக்கை, திமிலைத்துமிலனின் முல்லைக்குமரி என்ற நாடகங்கள் மேடையேற்றம் பெற்றன. ஆனால் இவையாவும் இரசிகர்களின் கவனத்தைப் பெறவில்லை. இவைகள் இலக்கிய நாடகங்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மிகப்பெரிய கலைஞர்களின் படைப்புகளை அவர்கள் வாழும் காலம், அரசியற் சூழ்நிலைகள், மக்களின் பண்பாடு, அவர்களது வாழ்க்கை முறைகள் என்பனவே நிர்ணயம் செய்கின்றன. இவற்றை அன்னியர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த மஹாகவியின் கோடையில் காணலாம்.

அன்னியர் ஆட்சியினால் ஏற்பட்ட சுதந்திரத் தாகம், அரசாங்க உத்தியோக மோகம், வர்க்க முரண்பாடுகள், பொருளாதாரத் தாக்கங்கள், பண்பாட்டு மாற்றங்கள், நாட்டார் கலைகள் மேல் தட்டு மக்களின் வெறுப்புக்குட்பட்டமை, சாதி வேறுபாடு என்பவற்றால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு நாயனக்காரனின் கதையைக் கொண்டது கோடை.

இயல்புவாத முறையில் அமைந்த கோடை நாடகம் ஐந்து விடயங்களைக் கொண்டது.

போலி மனோபாவம்:

யாழ். உயர்த்து மக்களின் போலி மனோபாவத்தையும், சமூகத்திற்குப் பயந்து போலிக் கொள்கைகள் பேசி, மறைமுகமாக தாம் பேசும் கொள்கைகளுக்கு எதிராகச் செயற்படுதலையும் குறிக்கும்.

நாயனக்காரர் வீடு வந்தார் விதானையார்.
'சோடா வாங்க பொடி இல்லை' என்று சொன்ன செல்லத்திடம் விதானையார் கூறுகிறார்.

'வேண்டாம் பாருங்கோ விடியற்புறம் எழும்பி
ஆண்டான் நம் வீட்டின் அடிவளவிறீவுகிற
பானை வடித்த பதநீர் இருந்தி வந்தேன்.
ஆளுக்கு நல்லது தானே, ஐயரே?
தட்டத்தை மட்டும் இங்கே தள்ளுங்கோ, போதும் அது!

சட்டப்படி குற்றம் இல்லை எனினும் எங்கள்
அப்பருக்கும் அப்பர், அவரப்பர், அவ்வப்பர்
அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் கால முதல்
இன்று வரையும் இருந்து வருகின்ற
ஒன்று மரபென் றுளதே. அதனால் நாம்
கோப்பி உங்கள் வீட்டில் குடிப்பதற்கு ஞாயம் இல்லை!

சாப்பிடவும் மாட்டோம்! சரிதானே? ஐயரே
ஞானி. பிள்ளை குட்டி இலாத தனிநபர்
நானோ உலகில் நடக்கிறவன் நாளைக்கு ஊர்
ஏனோ தானோ என்றெதையும் கதைக்குமே.
அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர், அவ்வப்பர்
அப்பருக்கும் அப்பர், அவர் அப்பர் காலமுதல்
நாமே இவ்வூரை நடத்துகிறோம். ஆதலினால்
ஓமோம் எமக்கென்றிருக்கு தொரு பொறுப்பு
தின்னக் குடிக்க முடியாது நும்வீட்டில்!
எங்களுக்கோர் கொள்கை இருக்கிற தையரே.

(கோடை, பக்.19)

என்று உயர் சாதி மமதையுடன் போலிக் கொள்கை பேசிய விதானையார்.

'கொள்கை இருக்கட்டும்,
கோப்பி குடியுங்கோ'

என்று செல்லமும்.

'மெள்ள மெள்ள எல்லாம் சரியாய் வரத்தானே
வேணும், குடியும், கதை வெளியில்
போகாது காணும்'

எனப் பஞ்சையர் சொன்னபின், தனது போலிக் கொள்கையைக் கைவிட்டு கோப்பியைக் குடித்து விட்டு, விழுந்தும் மீசையில் மண் ஓட்டவில்லை என்பது போல.

'சட்டப்படி இதற்கோர் 'சாச்சீட்' கிடையாது
இட்டலியைத் தின்றார் அவர். நான் இதைக்
குடித்தேன். உண்டலிலும் பார்க்கப்
பருகல் உறைப்பில்லைக் கண்டியளே'

என்று சமாதானம் கூறுவாதாகப் பிட்டுக் காட்டுகிறார் மஹாகவி.

அரசாங்க உத்தியோக மோகம்

'பொலிசாளர்!
வித்தை என்று சொல்லி,
விடியும் வரை இரவு
முற்றும் முளித்திருந்து, மூசிக் குழல் மூலம்
கத்தும் தொழிலே'

- கோடை, பக்.28

என்று செல்லம் மூலமாக நாயானம் வாசிப்பதைவிட 'பொலிசாளர்' என்ற உத்தியோக மோகத்தைச் சாட்டுகிறார் கவிஞர்.

வாழ்க்கையிலும், எதிர் காலத்திலும் உள்ள நம்பிக்கை:

(பஞ்சையர் மூலம் கூறுகிறார்).

'என்றோ ஒரு நாள் இருந்து பார் மாணிக்கம்,
நின்றந்தக் கோயில்,
நிமிர்ந்து, நெடுந்தாரம்
பார்த்துப் பயன்கள் விளைக்கின்ற கோபுரமும்,
வேர்த்துக் கலைஞர் விளைத்த மணி மண்டபமும்,
வீதிகளும், நூறுவிளக்கும், பரதத்தின்
சேதிகளைக் கூறும் சிலப்புச் சிறுபாதம்
ஆடும் அரங்கும், அறிந்து சுவைஞர்கள்
நாடிப் புகுந்து நயந்திட நீ சோமனுடன்
ஊதும் குழலில் உயிர் பெற்று உடல் புளகித்து
ஆதி அறையில் அமரும் கடவுளுமாய்
என்றோ ஒருநாள் எழும்பும், இருந்து பார்'

- கோடை, பக்.17

கட்டுடைத்து வெளிவரல்:

அரச உத்தியோக மோகம் கொண்ட செல்லம், மகள் கமலியை பொலிசாளர் முருகப்புவுக்கு திருமணம் செய்துவைக்க முயன்றும், கமலி தேசியக் கலைஞனான, நாயனக் கலைஞனான சோமுனைவத் திருமணம் செய்து...

'உண்மை கொடிதே!
உலகில் அதனுடனே போரிட்டு வாழப் புகுந்தோம்.
கலங்குவதோ வீரிட்டலறி விழுந்து புரளுவதோ
பார் எட்டுத் திக்காய் பரந்து கிடக்கிறது'

- கோடை, பக். 57

என்று பரந்து கிடக்கும் உலகில் வரும் தடைகளை உடைத்து வாழுவோம் என்கின்ற கமலியையும் படைக்கிறார் நாடகாசிரியர்.

மேலைநாட்டுத் துதிபாடல்:

(முருகப்பு மூலம்)

'தேங்கிக் கிடந்த சிறுதீவை வெள்ளையன்
ஓங்கி வளர உயர்த்தினான் இன்றிங்கே
தார்த்தெருக்கள் ஓடும், தடத்தில் ரயில் ஓடும்
வார்த்தைகளில் எல்லாம் வழிந்தோடும் இங்கிலீசு
பார்த்திருக்க மாட்டீர் அவனின்றி'

கோடை, பக். 45

என்று கூறுகிறார்.

'இவற்றையெல்லாம் நோக்குகையில் முரண்பாடுகளையும், இடர் பாடுகளையும் கண்டாலும் காணாதமாதிரி விடுத்து இதுதான் உலக இயல்பு, ஏதோ ஏலுமானவரை சமாளிக்க முயல்வோம் என்று உள்ளதை எதிர்க்காமல் உள்ளபடி ஏற்பவர் மஹாகவி' என்று முருகையன் வைத்த விமர்சனம் முற்றிலும் பிழையானது மட்டுமல்ல, போலி ஆசாரங்களை உடைத்தெறிய வேண்டுமென்ற மஹாகவியின் ஆதங்கமும் தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

கோடையின் வெற்றியில் நான்கு நாளில் எழுதப்பட்ட நாடகம் புதியதொரு வீடு. இது ஒரு குறியீட்டு நாடகம். இது நண்பர் சிங்காரவேலு கூறிய, யாழ்ப்பாண மீன்பிடிக்கிராமம் ஒன்றில் நடந்த உண்மைக் கதையை களனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.

இது 1864 ஆண்டு அல்பிரட் லோட் ரெனிசன் (Alfred Lord Tennyson) என்பவர் எழுதிய Enoch Arden என்ற காவியத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது என்பர் சிலர். ஆனால் நண்பர் சிங்காரவேலு கூறிய உண்மைக் கதையை வைத்து எழுதப்பட்டது என்பது தான்

ஓர் ஆழமான நாடகம் எல்லாப் பொருண்மைகளையும் வெளிப்படையாகக் காட்டாமல், சிலவற்றைத் தன்னகத்தே அடக்கி வைத்திருக்கும். அப்படைப்பில் புதையுண்டிருக்கும் பல கருத்துகள் சிலருக்கு முதல் மேடையேற்றத்திலோ அல்லது வாசிப்பிலோ கிட்டாது போகலாம். இவை அப்படைப்பில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் குறியீடு அல்லது குறிப்பு மொழி காரணமாக இருக்கலாம். எனவே, அந்நாடகத்தை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள அங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள குறியீடுகளை அல்லது குறிப்புமொழியை ஆழமாகத் தேடி அறிதல் வேண்டும்.

உண்மை.

இரண்டாம் உலகப் போரில் காணாமற் போகும் ஒரு போர்வீரனின் கதையைக் கூறும் செக்கோசெலவாக்கிய நாவலான இருபத்தைந்தாவது மணி (Twentyfifth Hour) உம் புதியதொரு வீடு கதையை ஒத்ததே.

ஹோமர் (Homer) எழுதிய கிரேக்க காவியமான 'ஒடிசியின் கதாநாயகனான' ஒடிசியஸ் பத்துவருடங்கள் நடந்த Trojan போரின் பின்மேலும் பத்து வருடங்கள் எல்லா இடங்களும் அலைந்து, பின்நாடு திரும்புகையில் அவனது மனைவி Penelope உம் மகன் Telemachus அவனுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் கதையின் முடிவு மாறுபட்டது என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

எனினும் 'புதியதொரு வீடு' நாடகம் மனிதவாழ்வில் மனித சக்திக்கு மீறி நிகழும் இன்னல்களையும் மனிதர் அவற்றை எதிர்கொண்டு அவற்றைக் கடந்து செல்லலையும் மையமாகக் கொண்ட ஒரு கலைப் படைப்பு' என்று பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் கூறுகிறார்.

நாடகம் என்பது ஒருவரின் செயலைப் பிரதிபலிப்பதாகும். அப்பிரதிபலிக்கும் செயற்பாட்டுக்கு நடிப்பு முக்கியமானதாகும். நாடகம் வெளிப்புறச் செயல்களைப் பிரதிபலிக்கும் அல்லது உள்ளார்ந்த அனுபவங்களை வெளிச் செயற்பாடுகள் மூலம் சுட்டியுணர்த்தும். இச்செயற்பாட்டைச் சுட்டியுணர்த்த குறியீடுகள் பயன்படும்.

குறியீடுகள் அனுபவத்துடன் தொடர்புடையது. இது உடல் சார்ந்த, உடல் சாரா உலகுடன் நெருக்கமானது. குறியீட்டாளர்கள் பார்வையாளர்களில் ஒருவித உணர்வாற்றல் நிலையை உருவாக்க முயல்கின்றனர்.

குறியீடுகள் நாடகங்களில் காட்சிப்படுத்துதலில் ஏற்படும் சிக்கல்களை அல்லது உணர்வுகளை ஏற்படுத்துதலில் உள்ள சிரமங்களை இலகுவாக்கி மேடையில் கொண்டுவரப் பயன்படுகிறது. கற்பனையான ஒன்றை மேடையில் கொண்டுவர மனிதர்களைக் குறியீட்டுப் பொருளாகக் காட்டுதல் நவீன நாடகங்களில் வழமையான தொன்றாகும்.

இச்செயற்பாடுகள் நாடக ஆசிரியராலும், நெறியாளராலும் மிகக் கச்சிதமாகப் புதியதொரு வீட்டில் கையாளப்பட்டுள்ளது. புதியதொரு வீட்டின் கதை மாந்தர்களின் பெயர்களே ஒரு குறியீடு தான்.

மாயன்: இவன் நாடகத்தில் மாயமாக மறைந்து மீண்டும் வருபவன். இவன் பாசமற்ற ஒருவனாக அல்லது அன்பை உருவாக்கும் ஒருவனாக அல்லது வாழ்வின் குறியீடாக வருகிறான். எமது வாழ்வைக்கட்டுப்படுத்தும் ஒரு மாய சக்திக்கு உடலுருக் கொடுப்பவன்.

மாசிலன்: மாசு + இலன் - மாசு இல்லாதவன். அண்ணனின் மனைவியை காரண காரியத்துடன் திருமணம் செய்பவனாதலால் மாசு இல்லாதவன்.

மயிலி: மை + இலி - குற்றமற்றவள்.

மையுண்ட நெடுங்கண்ணாத்தை: மை + உண்ட + நெடுங்கண்ணாத்தை. மை - குற்றம் பிடிப்பதில் கண்ணுடையவள்.

மறைக்காடார்: மறையாளர் ஆன்மீக வாதி, நல்லதையே செய்ய முனைபவர். பிழையினை யார் செய்தாலும் அதைத் திருத்துதல் எமது கடமை என்பவர். அவர் கூறுகிறார்.

'பிழையினைக் கடவுள் செய்தால் சரி ஆக்கல் மனிதன் வேலை அழ அதில் ஒன்றும் இல்லை...'

என்று...

புதியதொரு வீட்டின் குறியீடுகள் மிக ஆழமானதும் அகலமானதுமாகும்.

புதிய தொருவீட்டில், மாயன் கடலில் அடித்துச் செல்லப்படுமுன் நடந்த சம்பவத்தை மன்னவனுக்குக் கூறும் காட்சியை மேடையில் கொண்டுவருவது நாடகம் மேடையேற்றம் கண்டு ஐம்பது வருடங்கள் கழிந்தாலும் இன்னும் கண்முன் நிற்பது நாடகாசிரியர்தம் நெறியாளர் தாச்சியஸ் அவர்களதும் திறமைதானே.

'அன்றைக் கரிநாள், அதோ அங்கே நம்வீடு நின்ற காலத்தில் ஒரு நாள்...'

என்று மாயன் தனக்கு நடந்தவற்றைக் கூறத் தொடங்குகையில், பழைய நினைவுகளையும், காட்சிகளையும் மேடையில் நிழலாட்டமாகக் காட்ட ஒலி, ஒளிக் குறிப்புகளைக் காட்டும் குறியீடுகள் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகத்தின் கடைசிக் காட்சியில் மாயன் தன் கையைக் காற்றில் எறிந்து வெறுவெளியில் நடப்பது அவனது மறுவாழ்வின் மறு-உருவைக் காட்டுகிறது. அவன் கடலை வெறித்துப் பார்ப்பது இழந்து போன அன்பின் ஆழத்தை மீளுருவாக்கம் செய்வதாகும். பின்னர் மீண்டும் நடந்து செல்வது அன்பின் தொடர் நிலையைக் காட்டுகிறது. நடந்தவன் இருட்டில் நின்று மீள நடப்பது 'தனியான'

கவும் என் வாழ்வில் நடப்பேன். தொடர்ந்தும் வாழுவேன் என்பதன் குறியீடாகும். காற்றின் வேகத்தில் தென்னோலை அசையும் ஓசையும், தூரத்தே ஓலமிடும் நாயின் குரலும் மாயனின் மாசற்ற அன்பு அவனிடமிருந்து தூரப் போவதையும் கூறும் குறியீடாகும்.

மாயனும் மன்னவனும் மேடைக்குக் குறுக்காக விறைப்பாகவும், அளந்து வைக்கும் காலடியுடன் நடக்கும் நடையும் மாயவனின் மன உறுதியைக் குறிக்கும் அடையாளமாகும்.

இந்நாடகம் கலைக்கும் வாழ்வுக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் கடமைக்கும், இயந்தூண்டலுக்கும் செயல் நோக்குக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டைக் காட்டுகிறது.

மீனவர்களின் வாழ்வு கடலோடு இருந்தாலும்...

**‘கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல்மீது இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணோம்’**

என்ற மனநிலையும்...

**‘நெறிமாறு படநூறு சுழிவந்து சூழும்
நிலையான தரைநீரில் இலைபோல் ஈடாடும்’**

என்ற அவர்களது வாழ்நிலையும்...

**‘எறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார்
எதுவந்த தெனின் என்ன அதைவென்று செல்வார்’**

என்ற அவர்களது உறுதியும்...

**‘ஆரும் மகிழ்வடைய
ஏலங்கடி ஏலோ
ஆதவம் உதிக்கிறது
ஏலங்கடி ஏலோ**

என்று மனித வாழ்வு இருளானதல்ல. அது ஒளியுடையது என்று கூறுவதே புதியதொரு வீடு.

புதியதொரு வீட்டின் முதலாவது மேடையேற்றத்தின் பின் கொழும்பு தேயிலைப் பிரச்சாரச் சபைக் கூடத்தில் நடந்த விமர்சனக் கூட்டத்தில் ‘மஹாகவியின் நாடகம் அடிப்படையில் தோல்வி. சமுதாயப் பிரக்ஞை இல்லாதது’ என மு. நித்தியானந்தன் வைத்த கருத்துக்குப் பதிலளித்த மஹாகவி, ‘எனது கவிதைகளை நன்றாகப் படித்துவிட்டு அதில் சமூகப் பிரக்ஞை இல்லையா, உண்டா என்பதை ஆராயுங்கள்’ என்றார்.

**‘நாடகம் பலப்பல நடக்கக் காண்கிறோம்
ஆடுவோர் தேவரும் அரக்கரும் ஆன
புராண காலப் பொய்களே அதிகம்.**

**ஆடையும் அணிகளும் மினுங்கும் அரிய
அரசர்களுடைய பெருமை கூறும்
சரித்திரக் கதைகளும் சரிக்குச் சரியே.**

**அச்சிலே அடித்த பாத்திரங்களையும்
அச்சிலே அடித்த சம்பவங்களையும்
கண்டு கண்டு கவலை கொண்டோம்’.**

என்று கவலை கொண்ட மஹாகவி

**‘புதிய களங்கள், புதிய போர்கள்
புதிய வெற்றிகள் - இவைகளைப் புனையும்
நாடகம் வேண்டி நம் மொழி கிடந்தது
கோடையை எழுதும் காலமும் குதிர்ந்தது.**

என்று கூறி கோடையைத் தொடர்ந்து புதியதொரு வீடும் எழுதியிருந்தார்.

கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகிய நாடகங்களின் தயாரிப்பிலும், மேடையேற்றத்திலும் பங்கு கொண்டவன் என்ற ரீதியில் சில கருத்துகளை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஓர் ஆழமான நாடகம் எல்லாப் பொருண்மைகளையும் வெளிப்படையாகக் காட்டாமல், சிலவற்றைத் தன்னகத்தே அடக்கி வைத்திருக்கும். அப்படைப்பில் புதையுண்டிருக்கும் பல கருத்துகள் சிலருக்கு முதல் மேடையேற்றத்திலோ அல்லது வாசிப்பிலோ கிட்டாது போகலாம். இவை அப்படைப்பில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் குறியீடு அல்லது குறிப்பு மொழி காரணமாக இருக்கலாம். எனவே, அந்நாடகத்தை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள அங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள குறியீடுகளை அல்லது குறிப்புமொழியை ஆழமாகத் தேடி அறிதல் வேண்டும். எனவே ஒரு படைப்பில், அதன் படைப்பாளி பயன்படுத்திய குறிப்பான்களைக் கண்டறிதல் வேண்டி நுகர்வோர் செய்யும் தேடல் அப்படைப்புக்குப் புதிய தோற்றத்தைக் கொடுக்கும். சில வேளைகளில் படைப்பாளி நினைவாத புதிய கருத்துக்கள்கூட அங்கு தோன்றக் கூடும். அத்துடன் ஒரு படைப்பை பலமுறை காட்சிப்படுத்தலுக்கு அல்லது வாசிப்புக்கும் உட்படுத்துகையில் அப்படைப்பில் பல்வேறு பொருண்மைத் தளங்கள் உருவெடுக்கும்.

ஒரு படைப்பைப் பலமுறைகள் காட்சிக்கு அல்லது வாசிப்புக்கு உட்படுத்துகையில், முதற்பார்வையில் புலப்படுவது உடனிகழ்வு விளக்கமாகும். அடுத்து, அங்கு குறியீடு அல்லது குறிப்பான்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சூழ்நிலையை ஆழமாக உற்று நோக்குகையில் தென்படுவது செயற்திற விளக்கமாகும். அக்குறியீடு அல்லது குறிப்பான்கள் அச்சூழலில் எதை முதன்மைப்படுத்துகிறதோ அங்கு உற்றறிதல் முடிவான விளக்கம் ஏற்படுகிறது.

எனவே ஒரு படைப்பை மேலோட்டமாக அளவிடுதலோடு மட்டும் நிலலாது சூழ்நிலைகளோடு குறியீடுகளை ஆராயும் போது அக்குறியீடுகள் அல்லது குறிப்பான்கள் வேறு பல பொருண்மைகளைக் காட்டிக் செல்லும்.

புதியதொரு வீடு நாடகத்தில் குறியீடுகள் அல்லது குறிப்பான்கள் மையப்புள்ளியில் சூழலும் மூன்று ஆரங்களைக் கொண்ட மூன்று வட்டங்களாகும். மையப்புள்ளியை அண்டிய உள்வட்டம் ‘புலனெறி’யாகும். அதைச் சுற்றியுள்ள வட்டம் நாடகமாகும். இவை இரண்டு வட்டங்களையும் உள்ளடக்கியது உலக நடப்பியலாகும்.

எனவே குறியீடுகள் நிறைந்த புதியதொருவீடு நாடகத்தின் கதையை மட்டும் பாராது குறியீடுகளையும் பாத்திரங்களின் இணைப்பு முறைமையையும் கூர்ந்து கவனித்தால் சமுதாய நிலை, நடைமுறைப் பயன்பாடு, ஒழுக்க நிலை என்பவற்றைக் கண்டறியலாம். நாடகச் சம்பவங்கள் காலப் பின்னணிக்கு ஏற்ப அமைக்கப்படாமல் உணர்வுநிலைகளின் மாற்றத்துக்கு ஏற்ப மாறுகின்றது. இது மாயனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை மட்டும் சொல்லாமல் பொது மனிதர்களுடைய வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது. நாடகத்தின் உணர்ச்சி நிலைகளை மீண்டும் தாக்கமாகக் கொடுப்பதற்கு நாட்டார் இசையையும் நாட்டார் கூத்தும் கையாளப்படுகின்றன.

மஹாகவி சுகவீனமுற்று வைத்தியசாலையில் இருந்த போது பார்க்கச் சென்ற என்னிடம் ‘டாக்குத்தர் என்னை இண்டைக்குக் கதைக்க வேண்டாமாம், இண்டைக்கு நீங்கள் கதையுங்கோ, நான் நாளைக்குக் கதைக்கிறேன்’ என்றார்.

அந்த ‘நாளை’ இன்னும் வரவில்லை, ஆனால் மன்னாரில் அவர் தந்த ‘பிளேன் ரீ’ இன்றும் இனிக்கிறது.

gnanam.lambert@thaiivedu.com

மறைந்த மஹாகவி

- முருகையன்

ஐயர் வளர்த்த அப்புக்கை ஓமத் தருகே நீர்
பெய்து மகிழ்ச்சி கண்ணை மறைக்கப் பெரியோர்கள்
உய்க, உயர்க என்றுரை, ஈய உலகின்முன்
கைபிணைபட்ட காலை.

உவப்புக் கடலிலே தாம் ஆழ்ந்ததாக மஹாகவி திரு. து. உத்திர-
மூர்த்தி பாடியுள்ளார். தமது சொந்த மைத்துனியாகிய பத்மாச
னியை மணந்து, பாண்டியன், சேரன், சோழன், இனியாள், ஓளவை
என்ற ஐந்து மகவுகளைப் பெற்று வளர்த்ததோடு, மிகவும் இளைய
பிராயத்தில் அரசாங்க சேவையில் ஓர் எழுத்தராகச் சேர்ந்து,
படிப்படியாக உயர்வுபெற்று, ஆட்சிமொழித் திணைக்கள உதவி
ஆணையாளராகப் பணியாற்றி மறைந்தார் மகாகவி, 'ஒரு சாதா
ரண மனிதன்' என்ற வகையில் இதுவே அவரது சரித்திரத்தின்
சுருக்கமாகும். ஆனால் இதே சரித்திரத்தின் மறுபக்கத்தைப் புரட்
டிப் பார்த்தால், அங்கு ஒரு சிறந்த கவிஞரின் வளர்ச்சி வரலாறு
பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம்.

இலங்கை நிர்வாக சேவையில் மாவட்டக் காணி அலுவலராகவும்,
கச்சேரி உதவி அலுவலராகவும், பிற பதவிகளிலும் பணியாற்றிய
சமயத்தில், பல பிரமுகர்களுடனும் பொது மக்களுடனும் பழகும்
வாய்ப்பைப் பெற்றவர் திரு. உருத்திரமூர்த்தி. ஆயினும் அவர்கள்
எல்லாரையும்விட, தாம் எழுதிய கவிதைகளை ரசித்துப் படிக்கும்
வாசகர்கள் மீது அவருக்கு நிறைந்த அக்கறையும் பற்றும் மதிப்
பும் இருந்தன. கவிதைக் கலையே அவரது முதல் முழு முயற்சி
யாக இருந்தது, அவர் செய்த பணி அமைதியானது, சலசலப்பு
இல்லாதது. 'மஹாகவி' என்ற புனைபெயரையுடைய இக்கவிஞர்
அடக்கமே உருவமான சபவாத்தை உடையவர்.

இவருடைய புனைபெயர் பலருக்கு ஒரு வகைத் துணுக்கத்தைத்
தருவதுண்டு. ஒரு சமயம் இதுபற்றி அவருடன் பேசிக்கொண்டி
ருந்த போது, 'மஹாராஜன் என்றும், மஹாதேவன் என்றுங்கூட
எத்தனை பேர் பெயரே வைத்துக்கொள்கிறார்கள்? நான் என்ன,
வெறும் 'மஹாகவி' தானே? அதுகூட என் பெயர் அல்லவே!
புனைபெயர் தானே?' என்று அவர் சொன்னார்.

ஆமாம்! நம் ஒவ்வொருவருக்கும் இடப்பட்டுள்ள பெயர்கள் எமது
பெற்றோரின் இலட்சியங்களையும் பற்றுக்களையும் பிரதிபலிக்கின்
றன. நாம் நமக்கே இட்டுக்கொள்ளும் புனைபெயர்கள் எமது
சொந்தப் பற்றுக்களையும் இலட்சியங்களையும் பிரதிபலிப்பதில்
தவறு எதுமில்லையே?

ஒரு மகாகவியாக வளர்ச்சி பெறவேண்டும் என்பதே நண்பர் உருத்
திரமூர்த்தியின் லட்சியம். அந்த இலட்சியத்துக்கேற்ப இலங்கை
வரலாற்றை வழிநடத்திய ஒரு பிரதான சக்தியாக அவர் விளங்கி
னார் என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆனால் அவர் இதனைப்
போதனை வாயிலாகச் செய்தாரல்லர். சாதனை வாயிலாகவே
செய்து வந்தார். நல்ல கவிதைகளுக்கு உதாரணமாக மிளிரும்
படைப்புக்களை அவர் இடையறாது தந்துகொண்டேயிருந்தார்.

இவர் எழுதி நூல் வடிவம் பெற்ற கவிதைகள் வள்ளி, குறும்பா,
கண்மணியாள் காதை, கோடை என்ற புத்தகங்களில் உள்ளன.
பத்திரிகை நறுக்குகளாக ஏராளமான கவிதைகள் நூல் வடிவம்
பெறக் காத்திருக்கின்றன.

'மஹாகவி'யின் பாக்கள் பழகு தமிழால் ஆனவை, தளை பிச
காது, ஓசை குழம்பாது இருப்பவை, யாப்புக்குள் இருந்து யாழ்
மீட்டுபவை. மேற்பரப்பிலே வெளிப்பார்வைக்குச் சலசலப்புக் காட்
டாதவை. ஆனால், நெஞ்சத்தின் அடியாழத்திலே சென்று அதைப்
பவை.

இக்கவிதைகளில், எல்லார்க்கும் நன்மையை எண்ணும் ஓர் இருத
யத்தை நாம் இனம் கண்டு கொள்கிறோம். 'இயற்கைப் பெருந்
தாய் இதயம்' என்ற பாடல் அவரது சமாதான வேட்கையை
எடுத்துரைப்பது.

பூமி கொளுத்திப் புலைமை புரிந்தால் என்
சாம், அவளும் சகிப்பாளோ - ஆமாம்
கொடுப்புட சிரிப்பாள் எம் கும்மாளம் மிஞ்சில்
முடிப்பாள் ஆம், வைப்பாள் ஓர் முற்று.

என்று பாடுவார் கவிஞர் மனிதாபிமானம் பண்பு மிளிரும் இவர்
பாக்களில். சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வு நெறிகளிலும், எண்ண
ஒட்டங்களிலும் அசையாத நம்பிக்கை கொண்ட ஒரு சிறப்பையும்
நாம் பார்க்கிறோம். உயர்ந்தவை, சிறந்தவை எல்லாம் லண்ட
னிலோ, நியூயோர்க்கிலோ, பாரிசிலோதான் தோன்றலாம். எம்மவரி
டையே தோன்ற இயலாது என்று கருதுவோர் பலர் எம்முள்
உண்டல்லவா? இவர்களைப் போலன்றி தம்மைச் சூழவுள்ள உட
னடியான அயலிலே உறுதியான நம்பிக்கை பூண்டு, கண்முன்
நிகழும் வாழ்க்கையைக் கவிதையாக்கியவர் 'மஹாகவி'. அதனா
லேதான் இலக்கிய உலகில் அவர் மேம்பட்டு நின்றார். 'ஒரு
சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்', 'சடங்கு' என்னும் அவரது காவி
யங்கள் மேம்பாட்டை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவன.

கேலியும் கிண்டலுமாக எழுதுவதிலும் இவர் வல்லவர். குறும்பா
என்பது அவ்வாறான கேலிக் கவிதைகள் சிலவற்றின் தொகுப்பே
யாகும். 'கந்தப்ப சபதம்' என்ற கட்டுக் கதைச் சதகமும் அங்கதச்
சுவை விரவியதே.

'கல்லழகி' என்பது பாரதியாரின் குயிற் பாட்டை ஒத்த போக்கை
உடையது. இந்த நெடும்பாடலில் கற்சிலையின் நெஞ்சிலும்
உயிர்த்துடிப்பை யூட்டும் ஆற்றல் பாவோசைக்கு உண்டு என
ஒரு கதை சொல்கிறார் கவிஞர், கவிதைக் கலையின் சக்தி மேம்
பாட்டை இவ்வாறு விதந்து புலப்படுத்துகிறார்.

வானொலிக்கும் மேடைக்குமெனக் கவிதை நாடகங்கள் பலவற்
றையும் 'மஹாகவி' எழுதினார். 'அடிக்கரும்பு', 'சிற்றி ஈன்ற முத்து',
'திருவிழா', 'பொய்மை', 'கோலம்', 'முற்றிற்று', 'கோடை', 'புதிய
தொரு வீடு' என்பன அந்த நாடகங்கள். இவற்றுள் கடைசி இரண்
டுமே மேடைக்கென அவர் எழுதியவை. இவை நாடக உலகில்
ஒரு புதிய விழிப்பையும் உற்சாகத்தையும் தெம்பையும் உண்டாக்கி
ன, தொடர்ந்தும் பல நாடகங்கள் 'மஹாகவி' யின் பேனாமூனை
யிலே பிறக்கும் என்று நம்பியிருந்தவர்கள் பலர்.

ஆனால் நம்பியிருந்தவர்களையெல்லாம் ஏமாற்றிவிட்டு, நாற்பத்
தைந்து வயதிலே திடீரென்று மாரடைப்பினால் மறைந்துவிட்டார்
கவிஞர். ஆறாத் துயரில் ஆழ்ந்திருக்கும் அவருடைய குடும்பத்
தாருடன், பல்லாயிரக்கணக்கான கவிதையன்பர்களும் ஒருசேர
மனமுருகி நிற்கின்றனர். கவிஞரின் பாக்களைப் பரப்புவதிலும்
பாராட்டுவதிலும் மதிப்பிடுவதிலும் இவ்வன்பர்கள் எல்லாரும்
துணை நிற்பார்களாக.

(மஹாகவி காலமானபோது அவரது மிக நெருங்கிய நண்பர்,
கவிஞர் இ.முருகையன் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளியாகும்
கலைமகள் இதழில் எழுதிய கட்டுரை. 1971.)

info@thaiiveedu.com

சிறு புல்

கல்லடுக்கி மேலே கனத்த உருளைகளைச்
செல்லவிட்டுச் செல்லவிட்டுச் செப்பனிட்ட
நல்லநெடு
வீதி.

அதனில் வெகுண்டோடும் வண்டிகளில்
மோதி நடப்போர் முடிவெய்தும்
தீதகல
இட்டநடை பாதை.

இவை இரண்டின் ஓரங்கள்
முட்டுகின்ற கோட்டின் முடுக்கினிலே
பட்டவிழிக்
கின்ப விருந்தாய், இருளில் ஒளிமின்னல்
முன் பல்லைக் காட்டி முறுவலித்த
பின்போய்
ஒளியா ததுபோல் ஒரு புல் இருகைத்

தளிர் நீட்டி நின்றாள்,
தலையில்
மிளிர்கின்ற
பூவொன்றைக் கூடப்
புதிதாய்ப் புனைந்திருந்தாள்.

காவிக்குயில் வாயில் காட்டிடையே
பாவொன்று
கேட்டதனை ஒக்கும்
கிடுகிடுத்துக் கொண்டிருக்கும்
பாட்டை இடை அப் பசுமையே!

நாட்டம்
பிறவாகிச் செல்கின்ற பித்தர் உளத்தோடு
உறவாடித் தந்தாள் உவகை.

இறவாது
வேரிற் கிடந்து, வெடுக் கென்று மாரிவரப்
பூரிக்கக் கண்டால், புளகம் மெய்
ஊராதோ!

ஆழப் புதைந்த அறம்போல்
முளைத்தெழுந்தாள்
வாழ அவளுக்கென் வாழ்த்து.

நேர்மை

கையிலே குடை இல்லை கருக்கிடும்
வெய்யில் மேனி வியர்த்தது! அயல் நின்ற
தையலாள் விழி மை ஒழுகிற்று வந்து
எய்துமோ வண்டி என்றுநின் றேங்கினேன்.

ஆண்டோர் ஐம்பதுள் நாளும் அடிக்கடி
நீண்ட நேரம் வரிசையில் நின்று, பின்
மாண்டு போவது வாழ்வெனில் வாழ்வதான்
வேண்டுமோ? அது வீண்என எண்ணினேன்.

வண்டி அவ்வழி வந்தது மெய். இதோ
அண்டை நின்றதும் உண்மை அதற்குள்ளே
ஒண்டி வாங்கில் ஒடுங்கியும், கைப்பிடி
கொண்டு தொங்கியும் கூத்திட ஏறினேன்.

ஆட்ட மிட்டுஅசைந் தோடும் அதிற் செல்லும்
கூட்டத் தார்க்குக் கொடுக்கப்படுகிற
சீட்டைத் தந்தவன் சில்லறையிற் சில
கூட்டித் தந்தனன் கூறி விடுகிறேன்.

பெற்றுக் கொண்டதும், பேச்செடுத் தென்உளம்
சற்றுக் கிண்டவும் சாகடித்தேன் அதை.
கற்றுக் கொண்டதுண்டே கடும் நேர்மையிற்
பற்றுக் கொண்டு பணத்தைத் துறப்பதா!

அன்றியும் மனை சென்றிடில், அவ்விளங்
கன்றென் மீதில்என் கால்பிடித் தேறுங்கால்,
இன்றென்றாலும் அதன் கையிலே பழம்
ஒன்றை இட்டின்பம் ஊட்டிட லாகுமே!

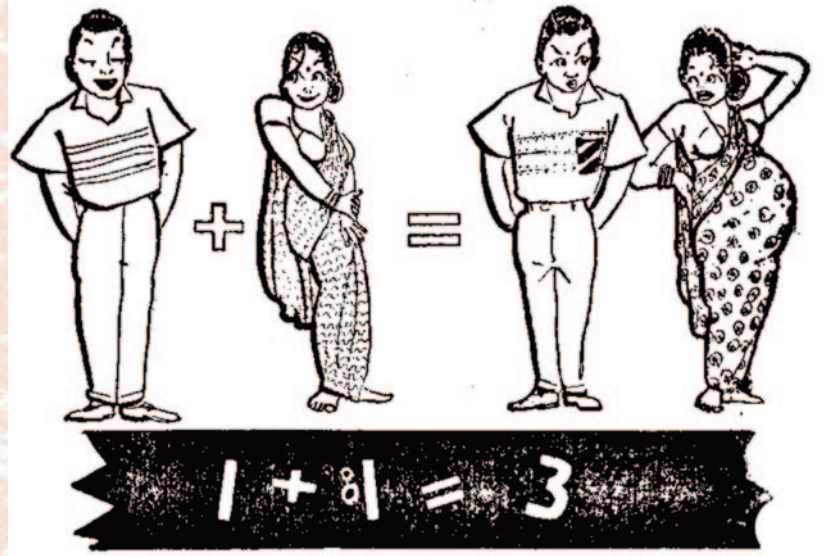
'கெட்ட திச்செயல், கீழ்மை!' என எனை
வெட்டிப் பேசுதல் வேடிக்கை, செல்வரின்
நெட்டைப் பேச்சிது, நேர்மை எவர்க்குமே
கட்டுமா, நண்ப? காசற்றவர்கள் நாம்!

மஹாகவி 50

உத்தேசம் வயது பதினேழாம்
உடல் இளைக்க ஆடல் பயின்றாளாம்.
எத்தேசத் தெவ்வரங்கும்
ஏறாளாம்! ஆசிரியர்
ஓத்தாசை யால், பயிற்சி பாழாம்.

'நன்றி சொல்வேன் என் எதிரிற் தோன்று,
நாளை இரவு!' என்றான், உட்சான்று
'நன்றிதல்ல,' என்றிடினும்,
சென்று பிழை கண்டு கொண்டாள்
 $1 + 1 = 3$

பாஞ்சாலி ஆடையை உரிந்தார்.
பாண்டவரோ கல்லாய்ச் சமைந்தார்.
'ஏஞ்சாமி?!' என்றழுதாள்.
இவள் களிக்கக் கண்ணபிரான்,
ஆம், சேலை ஆயிரமாய்த் தந்தார்.

மஹாகவி - மாமா

- சுமதி பிரான்சிஸ்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது தமிழ்த்துறையில் சிறப்புப் பட்டம் பெறுவதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இருவரில் ஒருவராக நான் இருந்தேன். 1979ம் ஆண்டு 'மஹாகவியின் வாழ்க்கையும் கவிதையும்' என்ற தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொண்டிருந்தேன். அதற்காக அவரது துணைவியார், சகோதரிமார், நண்பர்கள் எனப் பலரைச் சந்தித்து மஹாகவி பற்றிய நிறைய விடயங்களை சேகரிக்கும் ஓர் அரிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் எனக்கு ஆலோசகராக இருந்து என்னை வழி நடத்தியதோடு மாத்திரமல்லாது - மஹாகவியைப் பற்றி எழுத நீதான் பொருத்தமானவள் என்று ஊக்கமும் கொடுத்தார்.

எனக்கும் மஹாகவிக்குமான தொடர்பு என்பது மாமா - மருமகளுக்கு இடையிலானது. மஹாகவியின் மூன்றாவது சகோதரியின் மகள்தான் நான். ஆனால், நான் மாமாவுடன் பழகிய நாட்கள் மிகவும் குறைவு. ஏனெனில் அவர் அரச பணி நிமித்தம் கொழும்பு, திருமலை, மன்னார், மட்டக்களப்பு என ஆங்காங்கே தங்கியிருந்த படியால் விடுமுறைக் காலங்களில் மாத்திரமே அவருடன் பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. மாமா இறக்கும்போது எனக்குப் பதினாறு வயது. பலவிடயங்கள் நினைவில் இருக்கின்றன. அவற்றைவிட என்னுடைய அம்மா மாமாவைப்பற்றிச் சொன்னவையோ இன்னும் ஏராளம். எனது அம்மாவுக்கு தனது தம்பி (மஹாகவி) என்றால் போதும், புளுகிப் புளுகிக் கதைகள் சொல்லுவார். அவரைவிடத் திறமைசாலி எவருமில்லை என்பதுதான் அவரது வாதம். அப்படித் தான் மஹாகவியும் இருந்தார். 44 வயதிற்குள் தான் வகித்த பதவியில் முன்னேறி உயரதிகாரியாகப் பொறுப்பேற்றார். அதுமாத்திரமல்லாமல் ஈழத்துக்கவிதை வரலாற்றிலும் தனக்கெனத் தனியிடம் வகித்தார்.

சிறுவயதில் மஹாகவிக்குப் பாடசாலை சென்று படிப்பதில் அவ்வளவு நாட்டமிருக்கவில்லை. அளவெட்டியில் அவரது வீட்டிற்கு அருகாமையிலுள்ள சீனக்லட்டி, ஞானோதய வித்தியாசாலையில் ஆரம்பக்கல்வி கற்பதற்காகச் சேர்க்கப்பட்டார். இவரது தாயார் கமலாம்பாள் பாடசாலை வாசல்வரை கூட்டிச்சென்று விட்டுவிட்டு வீடு திரும்புவதற்கிடையில் அவர் பனைவடலிகளுக்கூடாக ரகசியமாக ஒரேயோட்டமாக வீடு வந்து சேர்ந்துவிடுவார். வீட்டில் அம்மா - அப்பா, நான்கு அக்காமாருடன் செல்லமாக இருந்துவிட்டு பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இப்படிப் படிக்க விருப்பமில்லாமல் மகன் இருப்பதைக் கண்ட தாயார் மிகவும் கோபத்துடன் 'நீ படிக்கப் போகாவிட்டால் உன்னைச் சுருட்டுச் சுற்றத்தான் அனுப்பவேன்' என்று கோபத்துடன் கூறினர். அதையும் மஹாகவி பொருட்படுத்தினாரில்லை. சில நாட்கள் கழிய ஒருநாள் 'அம்மா நான் இனிப் படிக்கப்போகவில்லை. சுருட்டுத் தொழிலுக்கே போகிறேன்' என்றதும் தாயார் மிகவும் வேதனைப்பட்டு, புத்திமதிகள் கூறி படிப்பில் ஆர்வம் உண்டாக்க எவ்வளவோ பாடுபட்டார். அளவெட்டியில் அப்போது பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்த சின்னையா என்பவரிடம் ஆங்கிலம் கற்பிக்க அழைத்துச் சென்று, பாடம் முடியும்வரை தானுமிருந்து கூட்டி வருவார்.

மஹாகவிக்கு படிக்க விருப்பமில்லையே தவிர படிப்பில் வெகு

கெட்டிக்காரனாக விளங்கினார். ஆறு வயதிலேயே பெரிய எழுத்து இராமணம், பாரதம் என்பவற்றைப் படித்து அந்தக் கதைகளை தனது தம்பிமாருக்குக் கூறுவார். இப்படியாக இன்பமாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவரது தம்பிமார் இருவரும் வயிற்றுப்போக்கு காரணமாக காலையில் ஒருவரும் மாலை யில் ஒருவரும் என இருவரும் இறந்துவிட்டார்கள். வேதனையில் தவித்தார். இவருடைய மூத்த அக்காமார் தம்பியாகிய மஹாகவியை சிறப்பாக வழிநடத்தினர். அவருடைய பத்தாவது வயதில் தந்தையார் இறந்தார். அதன்பின்னர் தான் படித்தால் தான் குடும்பத்தைக் கவனிக்க முடியும் என்பதை உணரத் தொடங்கிவிட்டார்.

1937ம் ஆண்டிலிருந்து மகாஜனக் கல்லூரியில் கல்வி கற்கத் தொடங்கிய காலங்களில் படிப்பில் அதிக அக்கறை காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார். அந்த நாட்களில் தான் இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினார். எங்கள் ஊர் என்ற தலைப்பில் நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலுமுள்ள கவிஞர்களைக் கவிதை புனைந்து தருமாறு சுதந்திரன் பத்திரிகையில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்காக மஹாகவி என்ற புனைபெயரில் யாழ்ப்பாணம் என்ற கவிதையை 1942ம் ஆண்டு எழுதியிருந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினைந்து.

**மழைமுகில்கள் ஆறிடும்
மலைகள் இல்லை நாளெலாம்
விளைநிலங்கள் பாய்ச்சிட
விரையும் நீண்ட நதிகளின்
வழியில் இல்லை எங்கள் ஊர்**

என்று தொடர்கிறது அக்கவிதை. அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந. கந்தசாமி இருவரும் மஹாகவியின் நெருங்கிய உறவினர்கள் மாத்திரமல்ல உற்ற நண்பர்களும் கூட. பின்னாளில் இவர்கள் மூவரும் மகாஜனா தந்த மும்மணிகள் என்று போற்றப்பட்டார்கள்.

மகாஜனக்கல்லூரியில் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சையில் சித்தியடைந்த மஹாகவியை அந்தக் காலத்தில் அதிபராக இருந்த தெ.து. ஐயரத்தினம் மஹாகவியின்பால் மிகுந்த அன்பு மிக்கவர். தமிழ், லத்தீன், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் மிகவும் திறமை பெற்றிருந்த மஹாகவியை யாழ். இந்துக்கல்லூரியில் மேற்படிப்பிற்காகச் சேர்த்துவிட்டார் ஐயரத்தினம். அதிபரின் தூண்டுதலாலும் வேண்டுதலாலும் படிக்க ஒப்புக்கொண்டாரே தவிர நீண்ட காலமாகத் தனது மாமனாருக்குப் பராமாக இருக்க அவர் விரும்பவில்லை. நான்கு மாதங்கள்தான் உயர்தர வகுப்புப் படித்தார். படித்துக் கொண்டிருந்த போது எழுதுவினைஞர் பதவிக்கு விண்ணப்பம் கோரப்பட்டதை அறிந்த மஹாகவி எவருக்கும் தெரிவிக்காமல் அவ்வேலைக்கு விண்ணப்பித்தார். அந்தத் தெரிவில் தேர்ச்சி பெற்றபடியால் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு கொழும்பிற்குச் சென்று வேலையை ஏற்றுக் கொண்டார்.

மஹாகவி வேலைக்குப் போய்விட்ட செய்தி அறிந்த திரு. ஐயரத்தினம் மிகவும் மனம் வருந்தி, மஹாகவிக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். அந்தக் கடிதத்துக்கு மஹாகவி உடனே பதில் போடவில்லை. பின்னர் 1967ல் இலங்கை நிர்வாக சேவை சி.ஏ.எஸ் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த போது ஐயரத்தினம் அவர்களுக்குப்

பதில் எழுதினார். அந்தப் பதிலோடு ஜயரத்தினம் அவர்கள் அனுப்பியிருந்த கடிதத்தையும் இணைத்திருந்தார். ஜெயரத்தினம் அவர்களின் மகள் ஜெயபவானியின் திருமணத்தின் போது மஹாகவி எழுதிய திருமண வாழ்த்து வழங்கப்பட்டது. ஜெயரத்தினம் பற்றி அற்புதமான கவிதை ஒன்றையும் மஹாகவி எழுதினார். அது ஜயரத்தினம் அவர்களைப் பாராட்டி நிகழ்த்தப்பட்ட அரங்கொன்றில் மஹாகவியால் வாசிக்கப்பட்டது.

சிறுவயதில் பாடசாலை செல்லும்போது எவ்வளவு வெறுப்போடு சென்றாரோ அதுபோலத்தான் தொடக்கத்தில் வேலைக்குப் போவதும் மஹாகவிக்குக் கசப்பாக இருந்தது. முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு கொழும்புக்குச் செல்கிறார். அம்மா, சகோதரி-மாரை, தன் நண்பர்களை, தான் நேசித்த கிராமத்தை விட்டுச் செல்கிறார். அந்த வேதனைதான் அவருக்கு.

‘நண்பரே, ரயில் ஆனையிறவுப் பாலத்தைத் தாண்டிப் பறக்கிறது. அஸ்தமன வேளை. யன்னல் சட்டத்தில் கைவைத்து, கைமேல் தலைசாய்த்து, அடிவானத்தே பார்வையை எறிந்து உட்கார்ந்திருந்தேன். எவ்வளவு நேரம் அவ்வாறு இருந்தேனோ அறியேன். கை நனைந்து சில்லிட்டுக் குளிர்ந்த போதுதான் சட்டென்று, ரயிலில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கும் நினைவுற்று எழுந்து நிமிர்ந்திருந்தேன். ஆம்... நாமிருபேரும் கேணிப்பட்டி பனங்காட்டு வெளியில் பேசி மகிழ்ந்த மாலைக்கால நினைவுகளில் ஆழ்ந்து போனேன். இனி அந்த நாட்கள் எப்பொழுது வருமோ?

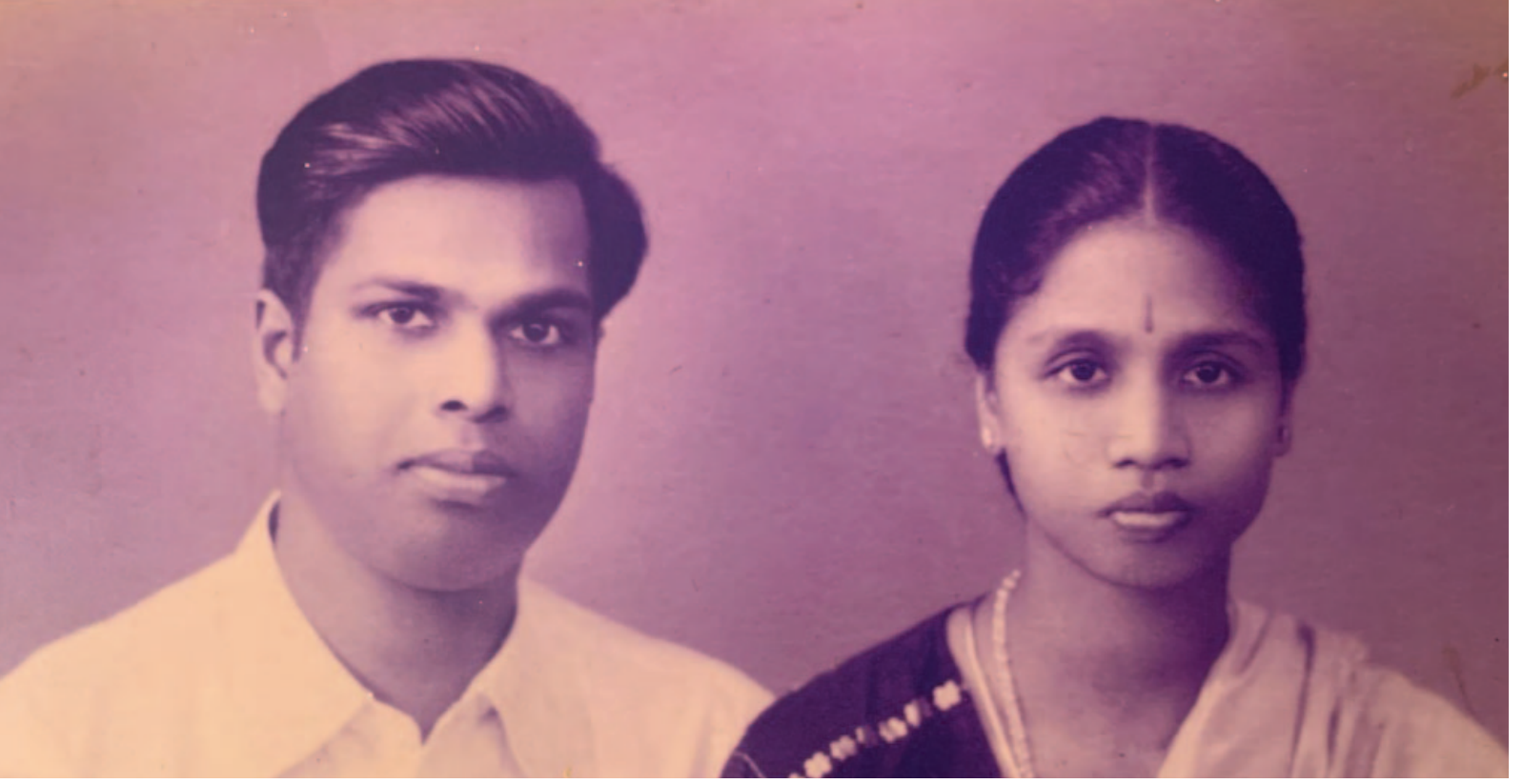
பட்டப்பகலில் எல்லா மேசைகளுக்கும் மேலே மின்விளக்குகள் ஒளியை உமிழ்கின்றன. வெளியே மழைக்குளிரடிக்கிறது. உள்ளே காற்றாடிகள் இரென சுழல்கின்றன. பார்ப்பதெல்லாம் புது முகங்கள், புதிய சூழல், புதிய வாழ்க்கை, புதியதொரு உலகுக்குள்ளே

வந்து மாட்டிக் கொண்டுவிட்டேன் போலிருக்கிறது. என்ன பிழைப்பு, என்ன வாழ்க்கை இது! ஊரோடு ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடை போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து விடலாமென்று தோன்றுகிறது.’

மஹாகவி தனக்கு எழுதிய கடிதவரிகளை உள்ளடக்கி நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை என்ற கட்டுரையில் அ.செ. முருகானந்தன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இது மஹாகவி இறந்த பின்னர் 15.07.1971 ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கிறது.

காலப்போக்கில் கொழும்புச் சூழலையும் வேலையிடத்தையும் பழகிக்கொண்டு தான் கவிதை எழுதுவதற்கு ஏற்ற களமாக மாற்றி விட்டார். விரைவாகத் தனது வேலைகளை முடித்துவிட்டு, மேசை லாச்சிக்குள் காசித் தாள்களை வைத்துக் கொண்டு கவிதைகளை எழுதுவார். மேலாளர் வந்தால் வேலை ஏதோ செய்வது போல் அமர்ந்திருப்பார்.

மஹாகவி 25வது வயதில் தனது மாமனார் முத்தையா என்பவரது மகளான பத்மாசனியை 02. 04. 1954ம் ஆண்டு கொழும்பில் திருமணப் பதிவு செய்து கொண்டார். இந்த மாமனார் தான் மஹாகவியின் தந்தை இறந்த பின்னர் அவரின் குடும்பத்தை கவனித்து வந்தவர் என்பவர் நினைவு கொள்ளத்தக்கது. மஹாகவி வீட்டிற்குப் பக்கத்திலேயே அவரது வீடும் அமைந்திருந்தது. சின்ன வயதிலிருந்தே தங்கச்சி, தங்கச்சி என்றழைத்து வந்த மஹாகவி திருமணத்திற்குப் பின்னரும் தங்கச்சி என்று தான் கூப்பிடுவாராம். அளவெட்டியில் திருமண நிகழ்வு முடிந்ததும் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு கொழும்பு சென்றார். 1954 ராகமத்திலும் 1955 குணுப்பட்டியாவிலும் 1958 கொள்ளப்பட்டியி

லும் வசித்துவந்தார்கள். பாண்டியன், சேரன் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இணுவில் வைத்தியசாலையில் பிறந்தார்கள். மூன்றாது மகனான சோழன் திருகோணமலையில் பிறந்தபோது

தோழ, எம்வாழ்வு துலங்கப் பிறந்துள்ள சோழனும் தாயும் சுகம்

எனத் தனது நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் தபால் அட்டை மூலமாக தெரிவித்திருந்தார். குழந்தைகள் பிறந்தபோது இப்படித் தபால் அட்டையில் செய்தியை அனுப்புவது அவர் வழக்கம்.

சேரன் பிறந்த போது எழுதியது இது:
பேரன்ப, ஒன்றும் பெரிதாய் எழுதவில்லை. சேரன் பிறந்த செருக்கு.

ஒளவை பிறந்த போது எழுதியது:
மீண்டும் நம் வாழ்வு துலங்கப் பிறந்துள்ளாள் ஈண்டு எமக்கந்த ஒளவை.

1967 ம் ஆண்டு இலங்கை நிர்வாக சேவைத் தேர்வில் சித்தியடைந்ததன் காரணமாக மன்னார் கச்சேரியில் மாவட்டக் காணி அதிகாரியாக பதவியேற்றுக் கொண்டார். பிள்ளைகளின் படிப்பைக் குழப்பக்கூடாது என்பதற்காக அத்தையையும் பிள்ளைகளையும் அளவெட்டியில் விட்டுவிட்டு, மஹாகவி தனது நண்பரொருவருடன் சேர்ந்து மன்னாரில் ஒருவீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து அங்கேயே தங்கியிருந்தார். 15.06.1967 இல் திடீரென்று ஏற்பட்ட இதயநோயினால் 21 நாட்கள் யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். வீட்டில் 45 நாட்கள் ஓய்வுபெற்றபின் வேலைக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. இதயநோயால் பாதிக்கப்பட்ட காரணத்தினால் முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது. 'தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வார் சாவதில்லை என்ற கவிக்கிணங்க புத்துயிர் பெற்றுள்ளேன்' என்று 23.18.1967ல் நுஃமானுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்குத் தினமும் அளவெட்டியிலிருந்து செல்வது சிரமமாயிருந்தபடியால் கார் வாங்கினார். வேலைக்குப் போகும்போது தெரிந்தவர்கள் யாராவது நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தால் அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்வது வழக்கம். பாடசாலை விடுமுறைக் காலங்களிலும் சனிக்கிழமைகளிலும் பாண்டியன், சேரன், சோழன் மூவரையும் கூட்டிச்சென்று யாழ்ப்போதுசன நூல்நிலையத்தில் விட்டுவிட்டு அவர் வேலைக்குப் போவார். வேலை முடிந்து திரும்பும்போது கூட்டிவருவார். அப்போது இனியாளும் ஒளவையும் சிறுவர்களாக இருந்தபடியால் அவர்கள் வீட்டில் நிற்பார்கள்.

இவற்றுக்கு அப்பால் எனக்கு மாமாவுடனான ஒருசில நினைவுகள் நிழலாடுகின்றன. எங்களை சும்மா நலம் விசாரிப்பாரே தவிர அம்மாவுடன்தான் மணிக்கணக்கில் கதைப்பார். அம்மா அடுப்படியில் சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கேயே ஒரு பாயை விரித்து மாமா படுத்திருப்பார். தம்பி, தம்பி என்று அம்மாவும் அக்கம்மா, அக்கம்மா என்று மாமாவும் கதைப்பதைப் பார்த்தால் எங்களுக்குப் பொறாமையாக இருக்கும். மஹாகவி தனது நான்கு அக்காமாரையும் அக்கம்மா என்றுதான் அழைப்பார்.

மாமா, அத்தை, பிள்ளைகள் விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வரும்போது நாங்கள் அளவெட்டிக்குப் போவதும் அவர்கள் மாவிட்டபுரத்திற்கு வருவதும் பசுமையான நினைவுகள். மாமாவுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள். நாங்களும் ஐவர். பத்துப் பேரும் சேர்ந்தால் சொல்லவாவேணும்! விடுமுறை முடிந்து பணியிடத்திற்குச் செல்லும்போது அளவெட்டியிலிருந்து காரில் மாவிட்டபுரம் வந்து எங்களுக்குப் பயணம் சொல்லிவிட்டுத் தான் போவார்கள். அந்தக் காரில் அவர்களை வழியனுப்ப காங்கேசன்துறை புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்றது நினைவிருக்கிறது. காங்கேசன் துறையிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் புகைவண்டி நீண்ட நேரம் தரித்து நிற்கிறபடியால் உள்ளே எறிப் பார்க்கக் கால அவகாசம் இருக்கும். மாமா குடும்பம் பயணம் செய்த முதலாம் வகுப்புப் பெட்டியில் ஏறிப் பார்த்த அன்று தான் ஏர் கண்டிசனின் குளுகுளு உணர்வை முதன் முதலாக அனுபவித்தேன். இன்னுமொருமுறை அவர்களைப் பயணமனுப்ப பலாலி விமானநிலையத்திற்குச் சென்ற போது விமானத்தின் பிரமிப்பையும் அது மேலே பறக்கத் தொடங்குவதையும் தூரத்திலிருந்து பார்த்து வியப்படைந்தேன்.

மாமாவை கடைசியாக வழியனுப்பிய நாளை மறக்க முடியாது. விடுமுறை கழித்து கொழும்புக்குச் செல்லும் போது பயணம் சொல்ல வந்தார்கள். படலையடியில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டு நாங்களெல்லோரும் ஓடிப் போவோம். அப்போ எனக்குப் பதினாறு வயது. க.பொ.த சாதாரண வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அம்மாவைப் பார்த்து, 'சுமதி பரீட்சையில் சித்தியடைந்தால் தொடர்ந்து படிக்க விடுங்கோ. படிப்பை நிறுத்திவிட வேண்டாம்' என்று கூறினார். அன்று போன மாமா திரும்பி வரவில்லை. இறந்த அவரது உடலம்தான் அளவெட்டிக்குத் வந்து சேர்ந்தது.

மாமாவின் அந்தக் கூற்றுத்தான் நான் மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்து படித்துப் பட்டதாரியாகக் காரணமாயிருந்திருக்கிறது என்று நம்புகிறேன்.

info@thaiveedu.com

கவிஞர் மஹாகவி

- கே.எஸ். பாலச்சந்திரன்

மஹாகவியை நான் ஆரம்பத்தில் பரிச்சயம் பண்ணிக் கொண்டது அவரது கவிதை நாடகங்கள் மூலமாகத் தான். லும்பினி அரங்கிலும், பொரளை வை.எம்.பி.ஏ அரங்கிலும் இயக்குனர் தாசிசியஸ் அவர்களின் இயக்கத்தில் மேடையேறிய, 'கோடை', 'புதியதோர் வீடு' ஆகிய பாநாடகங்கள் தான் அவை.

கோடையில் இருந்து பாவரிகள்...

'நின்றந்தக் கோயில் நிமிர்ந்து நெடுந்தாரம் பார்த்துப்
பயன்கள் விளைக்கின்ற கோபுரமும்
வேர்த்துக் கலைஞர் விளைத்தமணிமண்டபமும் வீதிகளும்
நூறு விளக்கும் பரதத்தின்
சேதிகளைக் கூறும் சிலம்புச் சிறுபாதம் ஆடும் அரங்கும்
அறிந்து சுவைஞர்கள் நாடிப் புகுந்து
நயந்திட நீ சோமனுடன் ஊதும் குழலில் உயிர் பெற்றுடல்
புளகித்து ஆதி அறையில் அமரும்
கடவுளுமாய் என்றோ ஒருநாள் எழும்பும், இருந்துபார்'

புதியதோர் வீடு பா நாடகத்தில் இருந்து...

'வெறுவான வெளிமீது மழைவந்து சீறும்
வெறிகொண்ட புயல்நின்று கரகங்கள் ஆடும்
நெறிமாறு பட நூறு சுழிவந்து சூழும்
நிலையான தரைநீரில் இலைபோல் ஈடாடும்
சிறுநண்டு கடல்மீது படமொன்று கீறும்
சிலவேளை இதை வந்து கடல்
கொண்டுபோகும்'

இதுபோல நாடகம் முழுவதும் பேச்சோசையில் கவிதை வரிகள் வரும். பா நாடகம் என்றால் அது எனக்கு அன்னியமானதாக இருக்கும் என்ற என் நினைப்பு தவறு என்று புரிந்து கொண்டேன். நாடகம் எனக்கு நன்றாக பிடித்து விட்டது.

எனக்கு ஒரு நண்பன் இருந்தான். இலங்கை நிர்வாக சேவையில் உயர் பதவி வகித்த சிங்காரவேல் என்ற அந்த நண்பன் பின்னர் விபத்தொன்றில் மரணித்து விட்டான். அவன் மஹாகவி மீது மிகுந்த பற்று வைத்திருந்ததோடு, அவருடைய நாடகங்களில் சிறு பாத்திரங்களிலும் விருப்பத்துடன் நடிப்பவன். அவரைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்லியும், அவரது நூல்களை படிக்கத்தந்தும் என் னையும் அவரையும் இணைக்கும் பாலமாக செயற்பட்டான்.

இவ்வாறு மேற்சொன்ன பாநாடகங்கள் மூலமும், அவரது 'குறும்பா' முதலான நூற்கள் மூலமும் மஹாகவி மீது மானசீக மான அபிமானத்தை வளர்த்துக் கொண்டேன், மட்டக்களப்பில் மஹாகவி ஒரு நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்தபொழுது, அவரே முன்னின்று நடத்திய 'அண்ணாவினார் மகாநாட்டில்' கலை நிகழ்ச்சி செய்ய போயிருந்த வேளையில் தான் அவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அத்தனை வேலைகளுக்கு மத்தி யிலும், எங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் வசதிகள் குறித்து அக்கறையாக விசாரித்து ஆவண செய்த அந்த 'சாதாரண மனிதரின்' உயர்ந்த பண்பும், இரக்கமும் அவரது கவிதைகள் கூறுவது போலவே இருந்ததில் எனக்கு ஆச்சர்யம் இருக்கவில்லை.

1971ல் அரசகரும மொழித் திணைக்களத்தில், உதவி ஆணையாளராகப் பதவி பெற்று கொழும்புக்கு வந்தார். அப்போது இலங்கை வானொலியில் 'கலைக்கோலம்' நிகழ்ச்சியை தயாரித்து வழங்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். 'கலைக்கோலம்' என்பது நாடகம், நடனம், திரைப்படம், படைப்பிலக்கியங்கள் சம்பந்தமான விமர்சக ரீதியிலான ஒரு வாராந்த சஞ்சிகை நிகழ்ச்சி. தற்செயலாக அவரை வானொலி நிலையத்தில் சந்தித்தபோது, என்னை

யும் அந்நிகழ்ச்சிக்கு எதாவது பங்களிப்பு செய்யச்சொன்னார்.

ஏற்கெனவே காவலூர் இராசதுரை என்ற பிரபல ஒலிபரப்பாளர் 'கலைக்கோலம்' நிகழ்ச்சியை நடத்திய காலத்தில் மிக அரிதாக பங்குபற்றியிருந்தேன் என்றாலும், என் புலமை, ஆளுமை பற்றிய சுயமதிப்பீட்டை அவருக்குச் சொன்னேன். ஆனால் அவர் எனக்கு உற்சாகமூட்டி, 'விமர்சகரின் பார்வையில் இல்லாவிடினும் ஒரு ரசிகனாக உங்கள் எண்ணங்களை சொன்னால் போதும்' என்று சொல்லி, கவிஞர் மு. பொன்னம்பலத்தின் 'அது' என்ற கவிதைத் தொகுதியை என்னிடம் தந்தார்.

மு. பொன்னம்பலத்தின் கவிதைக்கோலங்களை ரசிகனாய் தரிசித்தேன்.

**‘அந்தி அடிவான், அமுதக் கடைசலென
குந்தி யெழும்நிலவு, பூவரசங் குழையூடாய்
சிந்திக் கிரணங்கள் செல்லம் பொழிகின்ற
காலைப் பரிதி, கனகச் சிறுபறவை,
‘ஏலோ’ எனநீர் இறைப்போர் - இவையெனது
பிஞ்சு மனதைப் பிசைய, மறுகணமே
பெஞ்சில் எடுத்தெச்சில் பெய்து சுவரெல்லாம்
நெஞ்சில் புரண்ட நினைவுக்குத் தொட்டிலிட...
என்ன விதமாய் இளமை மறைகிறது’**

அவரது கவிதைகள் என் நெஞ்சில் உருவாக்கிய உணர்வுக்குவி யலை எழுத்தில் வடித்துக்கொண்டு, ஒலிபரப்புக்கு முன், காட்டி அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக மஹாகவியின் வீட்டிற்கு விரைந்தேன். (அவர் அப்போது கொழும்பில் பாமன்கடையில் இருந்தார்).

நான் அப்படி விரைந்ததுக்கு என் கருத்தாக்கம் வானொலியில் ஒலிபரப்பும் சந்தோசம் தவிர்ந்த இன்னமொரு புறக்காரணியும் இருந்தது. அதற்காகக் கிடைக்கக்கூடிய சன்மானம் (15 ரூபா) மாதக்கடைசியில் வருமானம் குறைந்த ஒரு எழுதுவினைஞானான எனக்கு மிகப்பெரிதாகப் பட்டது.

மகாகவி வீட்டில் யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ வெறிச்சோடிய சூழல். அருகில் வசிப்பவர்களிடம் கேட்டேன். அவர் இருதய நோயுற்று, கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்கிறார் என்ற செய்தி கிடைத்தது. துணுக்குற்ற நான் அங்கிருந்தே பஸ் எடுத்து கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அவரது நிலை பாரதாரமானதாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் அந்தவாரம் நிகழ்ச்சி ஒலிப்பதிவு செய்யப்படாமல் போய்விட்டால்...

மனம் அங்கலாய்த்தது. வள்ளல் சீதக்காதியை கடைசியாக காண வந்த தமிழ் புலவரை ஒருமுறை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஆஸ்பத்திரியில் பார்வையாளர்கள் வந்து போய்விட்ட நிலையில், கண்களை மூடிப் படுத்திருந்த மஹாகவியின் முன்னால் போய், கையில் எழுத்துப்பிரதியுடன் வியர்க்க, விறுவிறுக்க நின்றேன். கண் விழித்து பார்த்தவர், ‘எழுதி விட்டீரா... யோசிக்காதையும்... நான் சுகமாகி வந்தவுடனே நிகழ்ச்சி செய்வோம்’ என்று சொல்லி, பிரதியை வாங்கி ‘இருக்கட்டும்... வாசித்துப் பார்க்கிறேன்’ என்று தலையணைக்கு கீழ் வைத்துக்கொண்டு விடை கொடுத்தார்.

அதுதான் அவர் என்னோடு பேசிய கடைசி வார்த்தைகளாகப் போயின. அந்த ‘அசாதாரண மனிதரின் சரித்திரம்’ நிறைவுற்றது.

கடைசியாக,

மழை தூறிய ஒரு பொழுதில், மருதானையில் டின்ஸ் றோட்டில் உள்ள ஒரு மலர்ச்சாலையில், அவரது உடல் யாழ்ப்பாணம் கொண்டு போவதற்காக பெட்டியில் வைத்து மூடப்படுவதை, சற்று ஒதுங்கியே நின்று கலங்கிய கண்களுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு நின்றவர்களுடன் நான் ஒன்றும் பேசிக்கொள்ள வில்லை. யாரையுமே எனக்கு தெரியாது. அவரைத் தவிர.

**‘நீண்டு கிடந்தபடி
நீ துயின்ற பெட்டியினை
வண்டியிலே ஏற்றுதற்கு
நானும் இரு கைகொடுத்தேன்**

**கை கொடுத்து விட்டுக்
கருந்தார்ப் பெருந்தெருவைப்
பார்த்தபடி நின்றேன்
நான் பார்த்தபடி நின்றேன் காண்...’**

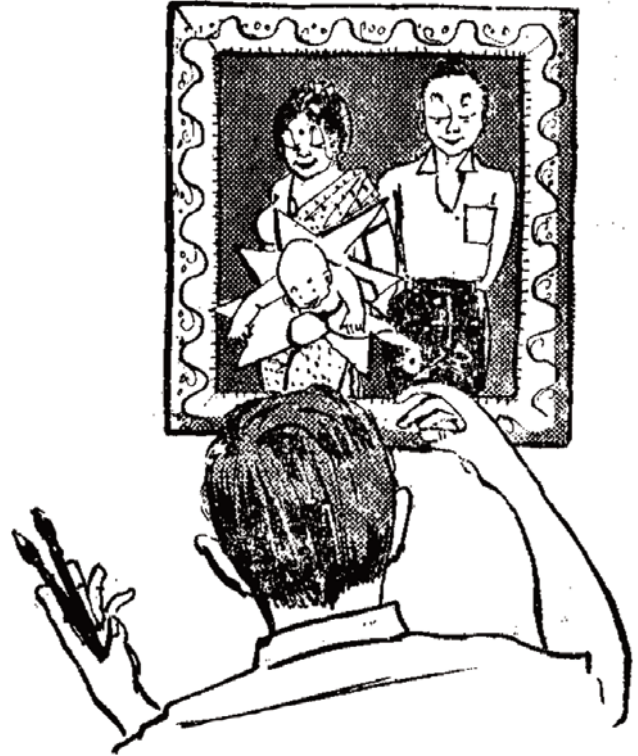
(மகாகவியின் மரணம் குறித்து அவரது நெருங்கிய நண்பர் எம். ஏ. நுஹ்மான் எழுதிய கவிதை வரிகள்.)

info@thaiivedu.com

செந்திரு இரட்டையரை ஈன்றாள்.
சிந்தையிலே பேருவகை சான்றாள்.
வந்து கண்ட ஐயப்பர்
வாய்கடித்தே, ‘என்னுடையது
எந்த மகவு?’ என்ன, எதும் தோன்றாள்.

காதலரின் ஓவியம் வரைந்தான்.
கண்ணியம் உள்ளார் என நினைந்தான்.
மாதம் உருண் டோட, மறு
கண்காட்சி வந்தது. ஆ.
தீது புரிந்தார் என உணர்ந்தான்.

பிணைப்பதற்கு நின்ற கயிறோ நெடிது

- எழில்வேந்தன்

இலக்கியவாதிகளின் பிள்ளைகளான நாம் ஏனைய இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் அவர்தம் குடும்பத்தினரையும் ஒரே குடும்பமாகப் பார்த்தால் மஹாகவி மாமா, மஹாகவி மாமி, நுஃமான் மாமா, நுஃமான் மாமி, ஸ்டீபன் மாமா (சண்முகம் சிவலிங்கம்) ஸ்டீபன் மாமி என எங்கள் உறவுகள் இனங்கள், மதங்கள், சாதிகள், கடந்ததாக விரிவுபட்டிருக்கின்றன. மஹாகவி என்ற அந்த மாபெரும் கவிஞன் எனக்கு எப்போது மாமாவாக அறிமுகமானாரோ அன்றிலிருந்து அவரது துணைவியார் பத்மாசனி அவர்களும் எனக்கு மஹாகவி மாமியாக அறிமுகமானார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அவர் எனக்கு மஹாகவி மாமியாகத்தான் இருந்துவரு கின்றார். அவரது இறுதிச் சடங்கின் போது ஒருவர் என்னைக் கேட்டார் 'மாமியென்றால் எந்தவகையில் சொந்தம்?' என்று. எந்தவகையிலென்று சொல்ல?

இளவயது நினைவுகளெல்லாம் அப்படியே இளமையாகவே இருக்கின்றன. நான் சின்னவனாக இருந்தபோது மஹாகவி மாமா, மாமி, பிள்ளைகளெல்லோரும் பெரிய நீலாவணைக்கு வந்து போனது நல்ல நினைவிலிருக்கின்றது. பின்னாளில் அப்பாவின் (நீலாவணை) பழைய கோப்புகளைப் புரட்டிக்கொண்டு போகையில் பெரிய நீலாவணை வந்து சென்ற பின்னர் மஹாகவி எழுதிய கவிதைக் கடிதமொன்று பொக்கிஷமாகக் கிடைத்தது. எனது இளவயது நினைவுகளுக்கு ஆதாரமாக அமைந்த அக்கடிதம் இது:

அன்புடைய நண்பா
அருந்தங்காய்
பிள்ளைகளே

ஐந்து முழுநாள் நின் அன்பிற்
திளைத்ததனால்
இந்த உலகம் இனிதாகச்
சிந்தையிலே
பால்போல ஓடிப்
பழகும் ஒரு நண்பன்
நீலாவணை, எனக்கு நீ!

ஊரும், தெருவும், உனது
கிணற்றெடுத்த
நீரும், மணலும் நிழலுமாய்ச்
சோரும்
பொழுதெல்லாம் என் நினைவிற்
பூரிப்புண்டாக்கும்
எழுதலாம் போலும் இதை!..

தங்கைக்கு நன்றி, தளிர்போற்
குழந்தைக்கும்
எங்கள் நிலையை இயம்புவாய்
அங்கே நாம்
அன்று பிரிந்தோம்
அழாமல்! பிணைப்பதற்கு
நின்ற கயிறோ நெடிது!.

நண்பன்
மஹாகவி
கொழும்பு
11.05.64

சரியாக 57 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட இக்கடிதத்தின் கடைசி வரிகள் 'பிணைப்பதற்கு நின்ற கயிறோ நெடிது!' மஹா

கவி எதை நினைத்து இதை எழுதினாரோ தெரியவில்லை. அந்த இனிய உறவு நெடுங்கயிறாக இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

மஹாகவி மாமியை நான் 8 வயதுச் சிறுவனாக அறிந்த காலம் முதல் இறக்கும் வரை வரை ஒரு வித்தியாசமான பெண்மணியாகவே கண்டு வந்திருக்கிறேன். அவரது கைச் சமையலாகட்டும், பிள்ளைகளின்மேல் செலுத்தும் அக்கறையாகட்டும், அவர்கள் மீதான கண்டிப்பாகட்டும், அதுபோலவே அவர்களுக்குக் கொடுத்த சுதந்திரங்களாகட்டும் எல்லாமே எனக்கு வித்தியாசமாகவே தோன்றின. மஹாகவி மாமியோடு நெருங்கிப் பழகும் காலம் நான் சிவானந்தா வித்தியாலய விடுதியில் இருந்தபோதுதான் ஏற்பட்டது. அப்போது மஹாகவி மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் உயர்பதவியில் இருந்தார். விடுமுறை நாட்களில் நான் மட்டக்களப்பில், மாமா குடும்பத்தினர் வசித்துவந்த உத்தியோகபூர்வ இல்லத்திற்கு அடிக்கடி போவதுண்டு. அவ்வேளையியெல்லாம் மாமி, அவரது பிள்ளைகள் பாண்டியன், சேரன், சோழன், இனியாள், ஓளவை ஆகியோரோடு என்னையும் ஒரு பிள்ளையாகப் பாவித்து அன்போடு அக்கறையோடு கவனிப்பார். பெரும்பாலும் பாண்டியன் அளவெட்டியில் அவ்வேளை தங்கியிருந்ததால் நானே வயதில் மூத்தவ

(இடமிருந்து வலம்):

சேரன்,

நீலாவணனின் மகன் விநோதன்

(எட்டிப் பார்க்கிறார்), அரியம்,

நீலாவணன் மகள் எழிலரசி, அவருக்குப்

பின்னால் நிற்பவர் நீலாவணன், குழந்தை

கோசலாவைக் கையில் ஏந்தியபடி நிற்பவர்

திருமதி நீலாவணன், மஹாகவி, பாண்டியன்.

படத்தில் சேரனோடு நிற்பவர் நீலாவணன் வீட்டு

நாய். எம்.ஜி.ஆர். என்று அவருக்குப் பெயர்.

1964இல் எடுத்த படம்.

னென்ற ஒரு தனிக் கவனிப்பும் எனக்கு உண்டு. மாமியின் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரினதும் உணவுப் பழக்கங்கள் வித்தியாசமானதாக இருந்தபோதும் சளைக்காமல் முகம் சுழிக்காமல் எல்லோருக்கும் தேவையானதைச் சமைத்துத் தருவதில் அவர் காட்டும் அக்கறையை நான் கண்டிருக்கிறேன். 'நண்டைக் கூட சமைக்கப் பழகினான், நன்றியோடவன் திண்டு புளுகினான்' என மஹாகவி எழுதியிருக்கிறார். மாமியைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் மனதில் தோன்றும் ஒரு சில நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்கவிரும்புகிறேன். மஹாகவி மறைந்து 50 ஆண்டுகள் நிறையும் இந்தப் போதில் மஹாகவியின் முதல் வாசகியாகவும் உறுதுணையாகவும் தார்மிக பலமாகவும் சுடர் விட்ட மஹாகவி மாமியை நினைவு கூர்வது மிகப் பொருத்தமானது.

ஒருநாள் மாமாவும் மாமியும் வெளியே நண்பர்களது விருந்தொன்றில் கலந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. நான் விடுமுறையில் அங்கு சென்று நின்றதால் (பாண்டியனைத் தவிர) நான்கு பிள்ளைகளையும் எனது பொறுப்பில் விட்டுச் செல்வதென்ற தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. மாமியும் மாமாவும் விருந்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். ஆனால், என்ன காரணமோ தெரியவில்லை இரவு ஒன்பது மணியளவில் மட்டக்களப்பு நகரெங்கும் மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது. மாமி உடனடியாக என்னைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு மெழுகுவர்த்தி, நெருப்பெட்டி என்பவையெல்லாம் எங்கே இருக்கின்றன என்று கூறி பயப்படாமல் இருக்குமாறும் ஏதும் பிரச்சினையென்றால் உடனே தொலைபேசியில் அழைக்குமாறும் கூறினார். அதுமட்டுமன்றி அதற்குப்பிறகும் மின்சாரம் வரும்வரையில் அடக்கடி அழைத்து விசாரித்தபடியேயிருந்தார்.

ஒருமுறை பாசிக்குடாவிற்கு மாமவின் காரில் நாங்களெல்லோரும் போனபோது மஹாகவி மாமி சமைத்து வந்த பூசணிக்காய் சாம்பார் இன்றும் என் நினைவைவிட்டு அகலாத ஒரு உணவாகவே நிலைத்துவிட்டது. வீட்டின் பின்புறமிருந்த பூசணிக்கொடியில் காய்த்த அந்தக் காயை, பிள்ளைகள் நாங்களெல்லோரும் சேர்ந்து ஆய்ந்தெடுக்க, மாமி சுவையாக அந்தச் சாம்பாரைச் செய்திருந்தார். இந்தச் சாம்பாரைப்பற்றி நான் பல இடங்களில் நினைவிற்கொண்டதுண்டு. ஏனெனில் நீற்றுப் பூசணிக்காயில், சாம்பாரும் செய்யலாம். அந்தச் சாம்பார் மறக்கமுடியாதவாறு சுவையாகவும் இருக்குமென்று நான் தெரிந்து கொண்டது அன்றுதான்.

மட்டக்களப்பிலிருந்து மஹாகவி மாற்றலாகிப் போனதற்குப் பின் மாமாவின் மரணத்தின்போதுதான் அளவெட்டியில் 'நீழலில்' மீண்டும் மாமியைக் காணக்கிடைத்தது. மிக இளவயதிலே தகப்பனாரை இழந்த மாமி இவ்வாழ்விலும் இளவயதில் மஹாகவியை இழந்தாலும் துணிச்சலுடன் பிள்ளைகளை வளர்த்துச் சரியான பாதையிலே அவர்களுக்கு வழிகாட்டியதை மறக்கமுடியாது.

மஹாகவி மாமா மறைந்தாலும் எங்கள் இரு குடும்பத்திற்குமிட

யிலான தொடர்புகள் நின்ற நெடுங்கயிறாகவே தொடர்ந்தது. எனது தந்தையாரின் மறைவின்போது மாமியும் பாண்டியனும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து எங்களோடு தங்கியிருந்து எங்கள் துயரில் பங்குகொண்டனர்.

அதற்குப்பின் என் தங்கை ஊர்மிளா யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கிக் கல்வி கற்க நேர்ந்தபோது தங்களுடனேயே தங்கிப் படிக்குமாறு கூறியதுடன் அவளை நன்கு பராமரித்தவர் மாமி. நாங்கள் எந்த அலுவலாக யாழ்ப்பாணம் போனாலும் அளவெட்டிக்குப் போகாமல் திரும்புவதே கிடையாது. அளவெட்டிக்குப் போகும்போதெல்லாம் சற்றும் ஓய்வெடுக்காமல் பம்பரமாய் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் மாமியைப் பார்த்து நான் வியப்பதுண்டு.

பிள்ளைகளிடம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கண்டிப்புக் காட்டினாலும் அவர்களது சுதந்திரத்தில் மாமி பெரிதாகத் தலையிடுவதை நான் கண்டதில்லை. பிள்ளைகள் தொடர்பான பல்வேறு விடயங்களில் அவர் நடந்துகொண்ட விதமும் ஒரு புரட்சிகரப் பெண்ணாகவே அவரை எனக்குக் காட்டியது. அதே கொள்கையுடன் அவர் கடைசி வரையில் வாழ்ந்தாரென்றே தோன்றுகிறது.

மாமியின் சமையலைப்பற்றி எழுதுவதானால் நிறையவே எழுதலாம். சமையலையும் மையலையும் அவற்றில் ஊறித் திளைத்துச் சுவைக்கும் கலைஞர் / கவிஞர் மரபுதானே நாமெல்லோரும்?

நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட பூசணிக்காய்ச் சாம்பாரோடு என்னால் மறக்கமுடியாத அவரது மற்றொரு உணவுப் பக்குவம் மோர் மிளகாயில் அவர் செய்யும் தேங்காய்ச்சம்பல்.

மாமி காலமாவதற்கு முந்தைய நாள் காலையில் அவரைப் பார்க்க வந்ததைக்குப் போயிருந்தோம். நீண்ட நேரம் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இன்னும் ஒரு நான்கைந்து வருடங்கள் இந்த உயிரை இழுத்துப் பிடிக்கப்பார்க்கிறார்கள் என்றார். ஆனால் அடுத்தநாளே மாமி எங்களைவிட்டுப் பிரிவார் என்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. அன்று எனக்கு என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை. விடைபெறும்போது அவரது முகத்தைத் தடவி 'மாமி எல்லாம் சரிவரும்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். எல்லாம் சரியாக வரவில்லையென அடுத்த நாள் தெரிந்துவிட்டது.

மஹாகவி மாமி,

உங்களை மறக்கமுடியாது, உங்களுக்காக மஹாகவி எழுதிய கவிதைகளையும் தான்.

info@thaiveedu.com

கவிதைப் புரட்சியாளர் மஹாகவி

- வே. விவேகானந்தன்

ஈ. முத்து இலக்கிய வானில் கவிஞர்கள் வரிசையில் ஒரு நட்சத்திரமாக வலம்வந்தவர் மஹாகவி என்றழைக்கப்படும் துரைசாமி உருத்திரமூர்த்தி (1927-1971). இவர், யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில், கலைஞர்களினதும் கலைகளினதும் உறைவிடமாக விளங்கிய அளவெட்டியில் பிறந்தார்.

பாடசாலை மாணவனாக இருந்த பொழுதே 14 வயதில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினார். 16 வயதில் இவர் எழுதிய 'மின்னல்' என்ற கவிதை ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் பிரசுரமானது. 17ம் வயதில் அவர் எழுதிய கவிதைகளை வானகம், புரட்சி, கவிக்கன்னி, ஆரம் ஆகிய தலைப்புகளில் நான்கு சிறிய கையெழுத்துக் கவிதை நூல்களாகத் தொகுத்திருந்தார்... அவை ஒவ்வொன்றையும் தன் இளமைக்கால இலக்கிய நண்பர்களுக்கு சமர்ப்பணம் செய்திருந்தார். இவரது இளமைக்கால இலக்கிய நண்பர்களாக அ.ந. கந்தசாமி, அ.செ. முருகானந்தம், வரதர் ஆகியோர் விளங்கினர். பண்டிதர், மாபாடி, பாணன், வாணன், மகாலட்சுமி, காப்பியாற்றுங் காப்பியனார், புதுநாப் புலவர், மஹாகவி எனப் பல புனைபெயர்களில் கவிதைகளை எழுதி வந்தபோதிலும் இறுதிவரை மஹாகவி என்ற புனைபெயரே நிலைபெற்று விளங்கியது. 1943ம் ஆண்டிலிருந்து இவரது இளமைக்காலக் கவிதைகள் கிராம ஊழியன், மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி, ஆனந்தன் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவரத் தொடங்கின.

தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற இவர், சிரேஸ்ட் பாடசாலைத் தராதரப் பரீட்சையில் (S.S.C) சித்தியடைந்ததும், குடும்பச் சூழ்நிலை காரணமாக, உயர் கல்வியைத் தொடராதது, 1945ம் ஆண்டு நவம்பர் 20ம் திகதி, கொழும்பு திறைசேரியில் எழுதுவினைஞராகத் தனது அரச சேவையில் இணைந்து கொண்டார். பின்னர் திருகோணமலை கடற்படைக் காரியாலயத்திலும், அதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும், கொழும்பு குடிவரவு/குடி கல்வத் திணைக்களத்திலும் பணியாற்றினார். 1967ம் ஆண்டு இலங்கை நிர்வாக சேவைக்குத் (C.A.S) தெரிவுசெய்யப்பட்ட உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள், மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களில் மாவட்டக் காணி அதிகாரியாகவும், 1970ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்ட அரச செயலகத் துணைவராகவும், 1971ம் ஆண்டு கொழும்பு அரசகரும மொழித் திணைக்களத்தில் உதவி ஆணையாளராகவும் பணியாற்றினார்.

மஹாகவி அவர்கள், சிறு வயதிலேயே கவிதை இலக்கியத் துறைகளில் கவரப்பட்டமையால், அரசபணி நிமித்தம் சென்ற இடங்களிலும் இலக்கியப் பணிகளைத் தொடர்ந்தார். குறிப்பாக 1961ம் ஆண்டு திருகோணமலைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முதலாவது ஆண்டு மலர் வெளியீட்டின் போது மஹாகவியின் பங்கு அளப்பரியதாகும். தமிழர்கள் அடர்த்தியாக வாழும் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகப் பகுதிகளில் இருந்து ஏறக்குறைய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் பெற்று, ஆண்டு மலரை வெளியிட்டமை ஒரு சாதனை என்றே குறிப்பிடலாம். இந்த மலர் நூலகம் இணையத் தளத்தில் கிடைக்கிறது.

மஹாகவி அவர்கள் அரச பணியில் படிப்படியாக உயர்ச்சிய

டைந்து சென்றது போல, கவிதைத் துறையிலும் தனது ஆளு

மையை உயர்த்துக்குக் கொண்டு சென்றார். நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளையும், இசைப்பாடல்களையும், காவியங்களையும், நாடகங்களையும் எழுதிக் குவித்தார். இவரது படைப்புகள் கவிதை, காவியம், இசைநாடகம், குறும்பா. எனப் பன்முகத் தன்மை கொண்டதாகக் காணப்பட்டன. இவரது கவிதைப் படைப்புகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கிய நாளாந்தப் பிரச்சினைகளையும், சமூக பொருளாதார சவால்களையும் அடிநாதமாகக் கொண்டவையாகும். மகாவியின் முதலாவது கவிதைத்தொகுப்பு 'வள்ளி' என்ற பெயரில் முதலாவது பதிப்பாக 1955ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதனை வரதர் வெளியீட்டகம் வெளியிட்டிருந்தது.

மஹாகவியின் 'ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்' என்ற கவிதைத்தொகுப்பு 1965ம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது. 1966ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதல் பத்து வாரங்கள் சுதந்திரன் பத்திரிகையில்

இது பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்தது. 1971ம் ஆண்டு மஹாகவி நூல் வெளியீட்டுக் குழுவின் நூலாக வெளியிடப்பட்டது. ஒரு மனிதரின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையான பருவங்களைப் பட்டினத்து அடிகள் ஆன்மீக நோக்கில் பாடலாக்க, கவிஞர் கண்ணதாசன் சமூக நோக்கில் பாடலாக்க, மஹாகவியோ தனக்கேயுரிய தனித்துவமாக அவற்றைக் காவியமாக்கினார். இக்கவிதை நூலில், பிறந்தமை, வளர்ந்தமை, திரிந்தமை, மணந்தமை, இணைந்தமை, சிறந்தமை நிறைந்தமை, நடந்தமை, இறந்தமை என்ற இயல்களின் கீழ் நூறு கட்டளைக் கலிப்பாக்களால் மனித வாழ்க்கையை சித்திரிக்கிறார். இறுதியில், மனித வாழ்வின் முடிவைப்பாடிய மஹாகவி 'மனிதன் இறப்பதில்லை' என்ற அவரது கொள்கையை பின்வரும் வரிகளால் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

**அன்று பிறந்து
இன்று இறப்பதுள்
ஆயதன்று நம் மானிட வாழ்வுகாண்,
அப்பனே மகனாகி,
வளர்ந்து
உயிர் ஓய்தல் அற்று
உயர்வு ஒன்றினை
நாடலே உண்மை.**

மஹாகவியின் வில்லுப்பாட்டு வடிவிலான படைப்பாக 1968ஆம் ஆண்டு 'கண்மணியாள் காதை' வெளிவந்தது. இது 'கலட்டி' என்ற பெயரில் 1967-1968ம் ஆண்டுகளில் 'விவேகி' என்னும் சஞ்சிகையில், ஏழு இதழ்களில், தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்தது. அப்படைப்பிலே அவர் தான் வாழ்ந்த மண்ணையும் உழைப்பாளிப் பெருமக்களையும் எவ்வாறு நேசித்தார்? என்பதற்குப் பின்வரும் பாடல் சிறந்த ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

**ஆறு கடந்து திரிந்து வயல்கள்
அடைந்து கதிர்கள் விளைந்திட வான்
ஏறி உயர்ந்த மலை ஏதும் இல்லையே.
என்ற ஒரு கதை சொல்வதுண்டு.**

**ஏறி உயர்ந்த மலை இல்லை ஆயினும்
என்ன? இருந்தன தோள்கள்!' என்றே
சூறி உழைத்த பின் ஆறிக் கலைகளில்
ஊறிச் சிறந்தது யாழ்ப்பாணம்.**

என வியந்து பாடுகிறார். மலைகள் இல்லாத குறையை தோள்கள் போக்கின. ஆறுகள் இல்லாத குறையை, உழைப்பின் காரணமாக, தோள்களிலிருந்து வடிந்தோடும் வியர்வைகள் போக்கின என்ற கருத்துகள் தொக்கி நின்று உழைப்பாளிகளின் பெருமை பற்றிக் கூறப்படுகிறது. அத்துடன் உழைப்பின் பின்னர், ஓய்வு நேரத்தின்போது, கலைகளில் ஆர்வம் கொண்டு ஈடுபட்ட மக்களைக் கொண்டு சிறந்து விளங்கியது யாழ்ப்பாணம் எனத் தான் வாழ்த்த மண்ணின் பெருமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மஹாகவியின் மேடை நாடக வடிவில் அமைந்த படைப்புகளுக்கு 'கோடை', 'புதியதொரு வீடு', 'முற்றிற்று' என்பன சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இவற்றுள் 'புதியதொரு வீடு' மீனவ மக்களின் வாழ்க்கையினையும், அவர்கள் எதிர் கொள்ளும் சவால்களையும் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டும் ஒரு படைப்பாகும். இது 1971ஆம் ஆண்டு ஏ.சி. தாசீசியஸ் அவர்களின் நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்டது. பின்னர் சி. மௌனகுரு இந்நாடகத்தைப் பல முறை மேடையேற்றினார். பாநாடகமாக அமைந்த இப்படைப்பில் பின்வரும் பாடல் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தது.

**சிறுநண்டு மணல்மீது படம் வந்து கீறும்
சிலவேளை இதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்**

**வெறுவான வெளிமீது மழைவந்து சீறும்
வெறிகொண்ட புயல் நின்று கரகங்கள் ஆடும்
நெறிமாறு படநூறு சுழிவந்து சூழும்
நிலையான தரைநீரில் இலைபோல் ஈடாடும்.**

சிறுவர்களைக் கவரும் விதத்தில் காலைக் காட்சி, மாலைக் காட்சி, காடு, அணில், சின்னக் குருவி எனப்பட தலைப்புகளில்

பாடல்களைப் பாடிய அவர் சிறுவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையிலும், அறிவியலில் ஆர்வம் கொள்ளும் விதத்திலும் பல பாடல்களைப் படைத்துள்ளார். அறிவியல் ரீதியாக சிறுவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டும் பாடல்களாக அவற்றில் பல அமைந்துள்ளன.

**பஞ்சு காற்றில் பறப்பானேன்?
பனங்காய் நிலத்தில் விழுவானேன்?
பிஞ்சு மாங்காய் புளிப்பானேன்?
பிறகு கனிந்து சுவைப்பானேன்?**

**கல்லு நீருள் அமிழ்வானேன்?
கப்பல் மட்டும் மிதப்பானேன்?
புல்லு மழையில் தளிர்ப்பானேன்?
பூக்கள் மலர்ந்து சிரிப்பானேன்?**

**பந்தை உருட்ட உருள்வானேன்?
பாறை அசையா திருப்பானேன்?
விந்தை பலவும் நிகழ்வானேன்?
விரும்பி நாங்கள் படிப்பானேன்?**

**விரும்பி நாங்கள் படிப்பதற்கே
விந்தை பலவும் நிகழ்கிறதாம்
கரும்பைத் தின்னப் பிடிக்காதோ?
கற்றுக் கொள்ளத் துடிக்காதோ?**

என்பதாகும்.

மேலும் 'தொழில்' என்னும் தலைப்பிலே தொழில்களின் சிறப்புப் பற்றி சிறுவர்களின் உள்ளங்களிலே மிக லாவகமாகப் புகுத்தும் தன்மை தனித்துவமானது. அதனைப் பின்வரும் பாடல்களில் அவதானிக்கலாம்.

**நெல்லை ஒருவன் விதைக்கின்றான்
நிறையச் சோறு படைக்கின்றான்
கல்லை ஒருவன் உடைக்கின்றான்
கட்டி வீடு முடிக்கின்றான்**

**பஞ்சை ஒருவன் நெய்கின்றான்
பால்போல் ஆடை செய்கின்றான்
அஞ்சு ஒருவன் வருகின்றான்
அவனோ கல்வி தருகின்றான்**

**பேனை ஒருவன் பிடிக்கின்றான்
பிஞ்சுப் பாடல் கொடுக்கின்றான்
வானை ஒருவன் அளக்கின்றான்
மயிரைக் கூடப் பிளக்கின்றான்**

**வீணை ஒருத்தி எடுக்கின்றான்
வியக்கும் இசையை வடிக்கின்றான்
தோணி ஒருவன் வலிக்கின்றான்
தொடர்ந்து மீனாய் இழுக்கின்றான்**

**ஆலை ஒருவன் கட்டுகின்றான்
அதனாற் பயன்கள் காட்டுகிறான்
பாலை நிலமும் இவராலே
பசுமை பெற்று நிற்கிறதே.**

இவ்வாறு சிறுவர்களுக்கான பாடல்களையும் மகாகவி எழுதியுள்ளார். இவர் மறைந்ததும், வெற்றிமணி சஞ்சிகை அவரை கௌரவிக்கும் முகமாக, அவரது புகைப் படத்தை முன்பக்கத்தில் பிரசுரித்து சிறப்பு வெளியீடாக வெளிவந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை சிலாகித்தும் ரசித்தும் படிக்கக்கூடிய கவிதைகளைப் படைத்து, ஈழத்துக் கவிதைத் துறையில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்திய மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் இதயக் கீதம் ஜூன் 20, 1971 அன்று மௌனமாகியது.

vivekananthan.v@thaiveedu.com

அம்பலவாணர்

நாங்கள் அவரை அம்பலவாணர் அத்தான் என்று தான் அழைப்போம். மாமியின் மகன். அம்பலவாணர் வீட்டுப்பெயர். சிதம்பரம் ஆடலரசனுக்கும் எங்கள் குடும்பங்களுக்கும் இருந்த ஆத்மிக, அழகியல் உறவால் உருத்திரமுர்த்தி அம்பலவாணர் ஆனார். அதுதான் அவரது தாய் கமலாம்பாளின் விருப்பப் பெயர்.

நான்கு பெண்களுக்கு பின் ஆண் குழந்தை வேண்டி, நேர்த்தி வைத்துப் பிறந்தவர் அம்பலவாணர். அம்பலவாணருக்கு கைலாசபதி, திருநாவுக்கரசு என இரண்டு தம்பிமார் இருந்தனர். எனினும் அவர்கள் இருவரும் ஒரே நாளில் சூலை நோயால் இயற்கை எய்தினார்கள்.

உருத்திரமுர்த்தி என்பது அவரது 'டாப்புப் பெயர்'. அம்பலவாணர் வீட்டுப் பெயர். கவிதைத் துறையில் ஈடுபட்டபின் எடுத்த புனை பெயர் மஹாகவி. மஹாகவியின் துணைவியார் பத்மாசனி எங்களுடைய அப்பா வழிச் சொந்தத்தில் எங்களுக்கு ஒரே அக்கா.

இந்த நெருங்கிய உறவுகளைப் பார்க்க மாவிட்டபுரத்தில் இருந்து அடிக்கடி நாங்கள் அளவெட்டி போய் வருவோம். எங்களுக்கும் எங்கள் உறவுகளுக்கும் அளவெட்டியும் மாவிட்டபுரமும் ஒரே ஊர் தான்.

அவருடைய கவிதைத் திறமைகளை என் சிறு வயதில் (10-12) விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை ஆனால் அம்பலவாணர் தன் இலக்கிய வட்டார நண்பர்களுடன் கலந்துரையாடுவதை நான் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன். குறிப்பாக 'அரிச்சந்திர மயான காண்டம்' புகழ் நடிகமணி வைரமுத்து அவர்களும் அம்பலவாணரும் உரையாடி, பாடி, களிப்பாய் இருக்கும் பல தருணங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அம்பலவாணர் கையால் தாளம் போடுவார். வைரமுத்து நடித்துக் காட்டுவார். புதிய நாட்டார் பாடல்களையும் ஆட்டங்களையும் அவர்கள் உருவாக்குவார்கள். அந்தக் காட்சிகள் என் மனதில் இப்போது அகலா நினைவுகளாக உள்ளன.

அப்போது சேரன் சிறுவன். எப்போதும் கூடவே இருப்பார். நடிகமணிதான் கொஞ்சக் காலம் சேரனுக்கு மத்தளம் வாசிக்கப் பழக்கியவர். அம்பலவாணருக்குத் திடீரென இடமாற்றம் வந்தபடியால் அவர்களுடைய பல திட்டங்கள் முழுமை பெறவில்லை.

அம்பலவாணர் பற்றி எழுதும் போது அவருடைய மூத்த அக்கா மீனாட்சி சுந்தரம் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். அவருக்கு மகாபாரதம், இராமாயணம், நாலடியார், ஒழுக்க நூல்கள், ஓளவையார்

- மு. மகேஸ்வரன்

பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள், உப கதைகள் எல்லாம் அத்துப்படி. 'ஓளவை' என்ற புனைபெயரில் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் வெண்பாக்கள் எழுதியுள்ளார். அவர் கதை சொல்ல நாங்கள் சுற்றி இருந்து கேட்போம். தம்பி மகாகவி பற்றியும் அவரது கவிதைகள் பற்றியும், பின் சேரனின் பாடசாலை அனுபவங்கள் பற்றியும் சொல்வார்.

அம்பலவாணர் அப்போது சின்னக் குழந்தையாக இருந்த பண்டியனையும் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு எங்களைப் பார்க்க மாவிட்டபுரம் வருவார். அவர் காற்சட்டை பொக்கற்றில் எப்பவும் ஒரு சிறிய கறுப்பு நிறச் சீப்பு வைத்திருப்பார். தனது முடியை அடிக்கடி வாரிக் கொள்வார். தலைமுடி குழம்பி இருப்பதை அவர் சகிக்க மாட்டார். பிள்ளைகளின் முடியையும் வாரிவிடுவார்.

எங்கள் அப்பா முருகையாவும் அம்பலவாணரின் மனைவி பத்மாசனியின் தந்தை முத்தையாப் பண்டிதரும் சகோதரர்கள். எங்கள் அப்பா இறந்தபோது நாங்கள் எல்லாரும் சிறுவர்கள். மிகுந்த அதிர்ச்சியும் கவலையும் நிறைந்த நிலைமை. அம்பலவாணர் அத்தான்தான் எங்களுக்கு ஆறுதல் கூறி வழிப்படுத்தியமை இப்போதும் பசுமையான நினைவாக இருக்கிறது.

அம்பலவாணர் அத்தானின் மரண வீட்டுக்கு என்னால் செல்ல முடியாதது எனக்குப் பெரிய மனத்தாக்கம். மருந்தாளராகப் புதிதாக வேலையில் நியமனம் பெற்று ஒரு சில வாரங்கள்தான் ஆகியிருந்தன.

1975ல் எனக்குத் திருமணமாகி முதலில் அவர் வீடு சென்ற போது அவர் இல்லை. அவர் நினைவாக அவருடைய கவிதைத் தொகுப்பான குறும்பாவை அவர் குடும்பத்தின் சார்பில் இனியாள் எனக்குப் பரிசளித்தார்.

அம்பலவாணர் எனக்கு வாங்கித் தந்த 'றலி' சைக்கிளை நான் கல்லூரியில் படித்த காலத்தில் - 1961இருந்து காலி மருத்துவமனையில் வேலை பார்த்த நாள் வரை (1975) பாவித்திருக்கிறேன்.

இப்போதும் கூட அளவெட்டிப் பக்கம் போகும் போது அம்பலவாணர் கட்டியெழுப்பி, 'நீழல்' எனும் பெயர் சூட்டிய வீட்டைச் சென்று பார்த்து விட்டு வருவது என் கடமைகளில் ஒன்றாக மாறி விட்டது.

'நீழல்' என்று பெயரிடப்பட்ட மஹாகவியின் வீடு. வீட்டின் முன் நிற்பவர் மு. மகேஸ்வரன்.